Interdyscyplinarne spojrzenie na problematykę komunikacji w cyberprzestrzeni z uwzględnieniem zagadnienia wytwarzania i wymiany treści przedstawiających seksualne wykorzystywanie dziecka. Analiza języka i metajęzyka opisującego treści CSAEM

Amanda Krać-Batyra [a], Paweł Oberszt [b], Tomasz Sidor [c]

[a]*Instytut Antrotech*, [b]*Dyżurnet.pl NASK PIB*,
[c]*Instytut Antrotech / Lubelska Akademia WSEI*

Przemoc wobec dzieci, w tym wykorzystywanie seksualne, jest złożonym problemem społecznym, który wymaga uwzględnienia aspektów językowych, komunikacyjnych, a także technologicznych. W erze cyfrowej, kiedy dzieci są coraz bardziej aktywne online, zrozumienie sposobów komunikacji i języka związanego z treściami określanymi w polskim kodeksie karnym jako pornografia z udziałem małoletnich jest kluczowe dla ich skutecznej ochrony.

W artykule omówimy problematykę nazewnictwa treści przedstawiających seksualne wykorzystywanie dziecka w Polsce i na świecie, w tym eufemizmy i żargon używany przez przestępców, oraz ich wpływ na identyfikację i ściganie przestępstw. Zwrócimy uwagę na potrzebę standaryzacji terminologii, co ułatwiłoby komunikację między szeroko pojętymi organami ścigania i wymiarem sprawiedliwości, podmiotami komercyjnymi, organizacjami pozarządowymi i społeczeństwem.

Przedstawiona zostanie problematyka klasyfikacji treści pornograficznych z udziałem osób małoletnich, z uwzględnieniem kategorii przestępstw seksualnych możliwych do zgłoszenia we współczesnym systemie prawnym. Wskażemy odpowiednie instytucje kompetentne do przyjmowania zgłoszeń dotyczących tego typu przestępstw oraz scharakteryzujemy kategorie prawne, do których są one kwalifikowane.

Użytkownicy internetu komunikują się ze sobą za pomocą specyficznych skrótów, kodów czy subjęzyków, wykorzystując m.in. komunikatory i szyfrowane aplikacje. Utrudnia to legalne monitorowanie ich aktywności, a tym samym reagowanie przez rodziców czy instytucje do tego powołane na różnego rodzaju zagrożenia. Najczęściej komunikacja (tekstowa czy audiowizualna) w powszechnie dostępnych aplikacjach jest szyfrowana na poziomie przesyłania danych w sieci. Uniemożliwia to ochronę małoletnich użytkowników internetu. Pozostają oni sam na sam z cyberprzestępcą, który – jeżeli nie wykryje się go w odpowiednim czasie – może dążyć do spotkania w świecie rzeczywistym, a tym samym stać się przestępcą kontaktowym (por. art. 197–200 kk).

W artykule omówimy także słowa kluczowe, na które należy zwrócić uwagę podczas kontroli działalności dziecka w internecie, a które znajdowane są przez nas w trakcie analizy materiału dowodowego w sprawach karnych. Zwrócimy uwagę na podnoszenie świadomości rodziców w zakresie ochrony prywatności dzieci i unikania upubliczniania ich wizerunku w sieci, co może prowadzić do wykorzystania takich zdjęć przez osoby o zaburzonych preferencjach seksualnych, również w zakresie przetwarzania i wytwarzania treści przy użyciu sztucznej inteligencji.

Artykuł podkreśla znaczenie interdyscyplinarnego podejścia do problemu przemocy wobec dzieci w erze cyfrowej, łącząc wiedzę z zakresu językoznawstwa, antropologii, prawa, technologii informacyjnych oraz informatyki śledczej.

Słowa kluczowe:

małoletni, dziecko, cyberprzestępczość, CSAEM, metajęzyk

Wprowadzenie

Praca łączy w sobie elementy analizy języka, badania literatury i wtórnej analizy danych. Wyselekcjonowane na potrzeby niniejszego tekstu słownictwo pochodzi z różnych dyskursów (np. medialnego, prawniczego, żargonu przestępczego). Zestawione tu odmienne przestrzenie językowe (np. wiktymizujący język aktów prawnych i darkwebowego forum) opatrzono krytycznym komentarzem. Dokonano tu również wstępnego przeglądu polskojęzycznych tekstów naukowych i nienaukowych odnoszących się do opisu treści CSAEM. Ponadto odniesiono się do badań i raportów, z których m.in. zaczerpnięto dane pokazujące dynamikę tego rodzaju przestępczości i skalę problemu.

Zwalczanie *OCSAE* (ang. *Online Child Sexual Abuse & Exploitation*) oraz *CSAEM* (ang. *Child Sexual Abuse & Exploitation Materials*) to jedno z ważniejszych wyzwań współczesnego społeczeństwa. Statystyki instytucji takich jak NCMEC (NCMEC, 2021, 2022, 2023)[1], INHOPE (INHOPE, 2022, 2023a) czy IWF (IWF, 2022a, 2023a) pokazują jednoznacznie, że seksualne wykorzystywanie dzieci oraz powiązane z tym cyberprzestępstwa wciąż stanowią jedno z większych zagrożeń. W ocenie INTERPOLU (INTERPOL 2022, 2023) cyberprzestępczość seksualna na szkodę małoletnich to forma przestępczości zorganizowanej.

Wśród organizacji policyjnych walczących z OCSAE oraz CSAEM używa się hasła: „It takes a NETWORK to defeat a NETWORK" (ang. „Potrzeba SIECI, aby pokonać SIEĆ") (Gannon, 2020). W ocenie autorów koncepcja ta stanie się słuszna jedynie wówczas, kiedy będzie dotyczyć nie samych tylko międzynarodowych organów ścigania, ale i całego społeczeństwa.

Każda indywidualna jednostka (np. rodzic, opiekun prawny, członek rodziny i w coraz większym stopniu samo dziecko), instytucje państwowe (w tym np. organy ścigania, wymiar sprawiedliwości i ciała ustawodawcze), a także sektor prywatny (np. ISP/ICP, Big Tech) powinni w zakresie swoich kompetencji włączyć się w świadomą walkę z tym globalnym zjawiskiem.

Wspólnym celem tej walki będzie wykluczenie bądź zminimalizowanie w możliwie największym stopniu seksualnego wykorzystywania dzieci. Cel ten można realizować na wielu płaszczyznach. Z uwagi na przeglądowy charakter artykułu nie zostaną one omówione kompleksowo, a jedynie zasygnalizowane w celu dalszego rozwinięcia w kolejnych publikacjach autorów.

Jedną z nich są rozwiązania legislacyjne o zasięgu lokalnym i międzynarodowym. Chociaż jest to niezwykle ważne zagadnienie, autorzy nawiążą do niego jedynie w zakresie analizy krajowej oraz pozakrajowej terminologii stosowanej w aktach prawnych.

W ten sposób przechodzimy do drugiej płaszczyzny, którą można określić mianem językowej reprezentacji świata. Język dotyczący zagadnień związanych z *OCSAE* oraz *CSAEM* stanowi konglomerat zapożyczeń m.in. z dyskursu prawniczego, technologicznego, antropologicznego i seksuologicznego. Już we wstępie artykułu chcielibyśmy zadać dość odważne pytanie: „Jeżeli nie stać nas na zmianę lub dostrojenie języka (co de facto stanowi operację bezkosztową) do rzeczywistości, która byłaby jak najmniej wiktymizująca dla osób pokrzywdzonych, to czy stać nas (np. jako kraj

1 Dostęp do wszystkich źródeł internetowych, o ile nie wskazano inaczej, jest aktualny na dzień 10.03.2025 r.

czy instytucje zajmujące się zwalczaniem tego typu przestępczości) na zakup narzędzi, tworzenie dedykowanych zespołów, które będą walczyć z *CSAEM* i *OCSAE*, bądź wytyczanie nowych kierunków w tym obszarze?". Jest to doskonałe pytanie chociażby z uwagi na polską prezydencję w Radzie Europy (GOV.PL, 2024).

Trzecią płaszczyzną, również omawianą w tym artykule, jest technologia. Każdy z autorów zgadza się bowiem z dewizą ogólną ICMEC: „Working towards creating a world where online technology cannot be used to harm children" (ang. „Pracujemy nad stworzeniem świata, w którym technologia internetowa nie będzie mogła być wykorzystywana do wyrządzania krzywdy dzieciom") (ICMEC, 2025). Autorzy – w większej części praktycy o wieloletnim doświadczeniu w wydawaniu opinii zlecanych przez polskie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości – zgadzają się również z uszczegóławiającą powyższą tezę myślą Bretta Shaversa: „Victims deserve (and demand) that we are skilled in our forensics work, and we require good tools to do this job" (ang. „Ofiary zasługują (i wymagają), abyśmy byli wykwalifikowani w naszej pracy kryminalistycznej a zatem potrzebujemy do tego dobrych narzędzi") (Shavers, 2022, s. 7).

1. Przegląd: od seksualnych przestępstw kontaktowych do AIG CSAEM

Seksualne wykorzystywanie oraz eksploatacja małoletnich (dalej: *CSAE*)[2] nie jest zjawiskiem jedynie współczesnym (Martin, 1995). Obecnie za małoletniego w polskim porządku prawnym według art. 10 Kodeksu cywilnego (Kluza, 2023) uznaje się osobę przed ukończeniem 18. r.ż. Z uwagi na inną tematykę artykułu rekonstrukcja uwarunkowań historyczno-społeczno-kulturowych wykorzystywania seksualnego dzieci oraz rozwoju praw zapewniających im ochronę zostaną tu pominięte.

Współcześnie – jak wykazują dane (ECPAT, 2025; AGEOFCONSENT.NET, 2025) – wiek zgody na współżycie w kohabitacie oraz mniej formalnych legalnych relacjach waha się pomiędzy 12. a 18. r.ż. W Japonii zaledwie w 2023 r. został on podwyższony z 13. r.ż. na 16. r.ż. W Polsce wynosi on 15 lat (Kodeks karny, 1932; Kodeks karny 1969, Kodeks karny 1997), co oznacza, że współżycie z małoletnim poniżej tego wieku jest karalne (na przestrzeni lat w kolejnych kodeksach karnych regulowały to odpowiednio: art. 203, art. 176–177, art. 200). Warto odnotować,

2 Słownik akronimów użytych w tekście: *CSA/CSE* – Child Sexual Abuse/ Child Sexual Exploitation; *CSAEM/CSEM* – Child Sexual Abuse Material/ Child Sexual Exploitation Material; *OCSAE/OCSAEAM* – Online Child Sexual Abuse/Exploitation/ Online Child Sexual Abuse/ Exploitation Material,*AIG-CSAEM* – AI Generated Child Sexual Abuse/Exploitation Material; *CG-CSAEM* – Computer Generated Child Sexual Abuse/Exploitation Material.

że w krajowej legislacji nie uwzględniono instytucji tzw. zbliżonego wieku partnerów współżyjących seksualnie (ang. *close-in-age exemption*).

Analogicznie do kontaktowego seksualnego wykorzystywania oraz eksploatacji małoletnich dowodów przedstawiania dzieci jako obiektów seksualnych, np. na obrazach czy w tekstach, można szukać już w starożytności (Gillespie, 2012). Do przełomu lat 80./90. XX w. treściom przedstawiającym seksualne wykorzystywanie i eksploatację dzieci (ang. *CSAEM*) można było przypisać następujące atrybuty: wytwarzanie – nieprofesjonalne (trudno dostępny sprzęt do cyfrowej rejestracji materiałów audiowizualnych, kosztowne i zagrożone dekonspiracją powielanie), jakość (audio)wizualna – słaba, przechowywanie – lokalne (w pomieszczeniu użytkowanym/mieszkalnym), dystrybucja – ograniczona geograficznie (dająca się namierzyć, znacznie utrudniona, droga), wymiana – wąska grupa wyselekcjonowanych odbiorców.

Rozwój sieci WWW (World Wide Web), trwający od początku lat 90. XX w., dzieli się na trzy etapy: Web 1.0, Web 2.0, Web 3.0 (Tomaszewski, 2005) i jest w trakcie kolejnej zmiany w kierunku Web 4.0 (Sarowski, 2017), a zdaniem niektórych badaczy – nawet kolejnych wersji (Król, 2020; Miller, Moses, 2023). Upowszechnienie się internetu, a także oferowane z nim modele dostępu do danych (Aghaei, Nematbakhsh, Farsani, 2012) spowodowało, że do stosunkowo hermetycznej grupy sprawców kontaktowych przestępstw seksualnych na szkodę dzieci oraz osób zajmujących się wytwarzaniem i dystrybucją mógł dołączyć niemal każdy użytkownik sieci. Co więcej, wraz z rozwojem WWW, o czym piszemy dalej, nastąpiła i wciąż następuje ewolucja samych sprawców przestępstw seksualnych na szkodę dzieci. Najlepszym dowodem korelacji zarysowanych trendów jest alarmujący poziom treści generowanych (np. w wyniku *groomingu* czy szantażu na tle seksualnym) przez same osoby małoletnie (THORN, 2019; IWF, 2023b; Finkelhor, Turner, Colburn, Mitchell, Mathews, 2023).

Początkowy „bierny widz" (Web 1.0 zapewniał jednokierunkowy model komunikacji z odbiorcą komunikatów, w tym *CSAEM*, tworzonych przez zaawansowanych nadawców) stawał się wraz z Web 2.0 użytkownikiem-konsumentem, który na wielotematycznych platformach, forach oraz grupach dyskusyjnych uzyskał możliwość wymiany informacji, rozwoju zainteresowań oraz współkreowania cyberprzestrzeni. Z kolei pierwotni wytwórcy zasobów sieci WWW – m.in. dzięki wiedzy i umiejętnościom wymaganym przy dostępie do internetu w jego wczesnej formie – mogli stać się np. inicjatorami aktywności czy też moderatorami treści.

Wraz z następnym skokiem w zakresie technologii komunikacyjnych mówi się natomiast, że „ewolucja sieci WWW w kierunku Web 3.0 (...) polega na stworzeniu systemu, który będzie w pewnym stopniu zastępował człowieka w zakresie

precyzyjnego i jasnego formułowania zapytań, przy równoczesnym analizowaniu informacji zamieszczonych w globalnej sieci, pozwalając na szybkie uzyskanie potrzebnych informacji" (Tomaszewski, 2011, s. 432). Zdaje się, że ucieleśnieniem ww. koncepcji są dostępne już powszechnie chatboty (ChatGPT od OpenAI, Copilot od Microsoftu czy wreszcie DeepSeek od chińskiej firmy o tej samej nazwie). Co więcej, „podstawową ideą Web 3.0 jest zdefiniowanie danych strukturalnych i powiązanie ich w celu zwiększenia efektywności odkrywania, automatyzacji, integracji i ponownego wykorzystania w różnych aplikacjach. Web 3.0 próbuje łączyć, integrować i analizować dane z różnych zbiorów danych w celu uzyskania nowego strumienia informacji. Jest w stanie usprawnić zarządzanie danymi, wspierać dostępność mobilnego internetu, stymulować kreatywność i innowacje, pobudzając czynnik zjawisk globalizacyjnych, zwiększając satysfakcję klientów i pomagając organizować współpracę w sieci społecznościowej" (Aghaei i in., 2012, s. 5).

W przełożeniu na *OCSAE* coraz wyraźniej rysuje się wzrost treści dostępnych w otwartym internecie (ang. *clear web*), darknecie oraz przestrzeni, która – dzięki wprowadzaniu E2EE i liberalnym politykom dostawców usług – staje się nową enklawą cyberprzestępców, tj. w komunikatorach (TET, 2021; NSPCC, 2021; IWF, 2022b, CYACOMB, 2025). Użytkownik-twórca, tak charakterystyczny dla Web 3.0, to osoba, która dzięki rozwojowi technologii ma ułatwione wyszukiwanie, pobieranie, kolekcjonowanie, dystrybucję, a także wymianę tzw. znanego (ang. *known*) *CSAEM* (THORN, 2023; Forsyth, 2021; TechCoalition, 2025). Co więcej, każda osoba zainteresowana takimi treściami ma dostęp do różnorodnych narzędzi (*offline* i *online*), dzięki którym możliwe jest spersonalizowane modyfikowanie powszechnie dostępnych materiałów (*known CSAEM*) oraz – motywowane emocjonalnie, finansowo czy seksualnie – użycie modeli AI do generowania treści hybrydowych (*deepfake*) lub nowych treści, określanych m.in. w *The Universal Classiffication Schema* (czytaj dalej) jako treści syntetyczne (ang. *AIG CSAEM*).

W ostatniej części tej sekcji chcielibyśmy zaproponować porównanie trzech koncepcji. Wszystkie łączą zagadnienia metajęzyka opisującego dane, technologię, legislację oraz wspólnoty użytkowników. Każdą z nich (lub idee pokrewne) można – w ocenie autorów – włączyć do szeroko pojętej walki z *CSAEM* oraz OCSAE, która to stanowi element budowania ogólnoświatowego cyberbezpieczeństwa.

Pierwsza z omawianych tu koncepcji, rozwijana przez World Wide Web Consortium (W3C, 2025), odnosi się do tzw. semantycznego internetu i zakłada, że każdy obiekt w internecie (np. tekst, zdjęcie) będzie opisany przy użyciu metadanych pod kątem zawartości i relacji z innymi obiektami. Taka nadmiarowość (w rozumieniu człowieka – niezależnie od tego, czy jest on twórcą, czy odbiorcą) może

wydawać się całkowicie zbędna i niezrozumiała. Metajęzyk tagów, które identyfikować mają zarówno zawartość samych treści (np. obiekty znajdujące się na zdjęciu), jak i relacje pomiędzy treściami oraz obiektami, przeznaczony jest dla maszyn. W ten sposób (np. jako agenci) komputery mają pomóc użytkownikowi pewniej, precyzyjniej – a przez to szybciej – poruszać się po nieskończonych niemal zasobach WWW.

Ogromna ilość treści znajdujących się w obrębie internetu paradoksalnie uniemożliwia użytkownikowi dotarcie do poszukiwanej i relewantnej dla niego informacji. Idea „semantycznego internetu" zakłada uporządkowanie tych zasobów m.in. w oparciu o tzw. ontologię. Standard OWL, tj. *Web Ontology Language* (W3C, 2012; Cybulka 2004), pozwala wyodrębnić klasy oraz opisać zachodzące pomiędzy nimi relacje. Odpowiednio zaprojektowana ontologia „jest niezależna od języków narodowych i charakteryzuje się stałą interpretacją przez różnych użytkowników. Ontologia tworzona jest przez bazę wiedzy wraz ze zbiorami instancji klas i związków między nimi" (Grzelak, 2013).

Takie rozwiązanie umożliwia komputerom „rozumienie", co jest przez nie przetwarzane. Dzięki algorytmizacji i automatyzacji działań maszyn można zrezygnować z ciągłych interwencji czy nadzoru człowieka. W efekcie użytkownik – za pośrednictwem maszyny posługującej się zdefiniowanymi w ontologii tagami – uzyska asystenta ułatwiającego mu wyszukiwanie relewantnych danych. Warto tu nadmienić, że jednym z zadań OWL było umożliwienie filtrowania treści m.in. w zakresie *CSAEM* (np. specyfikacja PICS czy protokół POWDER).

„Zgodność semantyczna wymaga mapowania oraz weryfikowania relacji pomiędzy elementami informacji, co z kolei wymusza analizę zawartości informacji. (...) połączenie danych i metadanych semantycznych pozwoliłoby na:

- wyszukiwanie informacji na podstawie znaczenia haseł wpisywanych w wyszukiwarce, a nie tylko po słowach kluczowych,
- rozróżnianie danych na podstawie kontekstu ich znaczenia,
- ekstrahowanie informacji z różnych źródeł i ich automatyczną integrację,
- prezentowanie tylko istotnych danych z punktu widzenia użytkownika,
- przeprowadzanie wnioskowania na tych danych opisanych semantycznie, co skutkuje uzyskaniem nowych informacji,
- automatyczną generację dokumentów opisanych semantycznie,
- automatyczną generację stron WWW opisanych semantycznie bez udziału użytkownika" (Tomaszewski, 2011, s. 432–433).

Druga z inicjatyw opiera się na ogólnoświatowym wprowadzeniu tzw. zasad FAIR (ang. *FAIR Principles*). *FAIR Data* oznacza dostęp do danych zgodnie z zasadami:

findable – łatwość znalezienia, *accessible* – dostępność, *interoperable* – wymienność, *reusable* – możliwość ponownego wykorzystania. *FAIR Data* oraz przedsięwzięcia współtowarzyszące to kolejne przykłady działań pomostowych, dzięki którym w obrębie społeczeństwa możliwe staje się współdzielenie zasobów (np. wiedzy, danych czy narzędzi), a tym samym uzyskiwanie większej efektywności i spójności (GO FAIR, 2025).

Niewątpliwie obszar walki z *CSAEM* i *OCSAE* – czy szerzej: globalne cyberbezpieczeństwo – wymaga takiej właśnie współpracy i współdzielenia zasobów. W ten sposób przechodzimy do ostatniej już koncepcji, którą w dużym uproszczeniu można zreferować jako próbę efektywniejszego wykorzystywania danych agregowanych przez obecne i przyszłe podmioty zajmujące się ochroną dzieci przed przestępstwami o charakterze seksualnym.

Tym rozwiązaniem jest ontologia zaprezentowana w ramach projektu INHOPE pn. *The Universal Classification Schema*, dalej: *The Schema* (INHOPE, 2023b, INHOPE, 2024a). *The Schema* to m.in. propozycja wspólnego języka, którym mogłyby posługiwać się organy ścigania, podmioty komercyjne oraz wyspecjalizowane krajowe punkty kontaktowe, tzw. zespoły *hotline*, zajmujące się przyjmowaniem zgłoszeń oraz reagowaniem (często w krótkim odstępie czasu od uzyskania informacji) na nielegalne treści w sieci poprzez przetwarzanie, analizę, klasyfikację i kategoryzacją *CSAEM*.

Obecnie osoby zwalczające *OCSAE* oraz *CSAEM* – m.in. w oparciu o międzynarodowe repozytoria zawierające wizerunki sprawców czy pokrzywdzonych oraz bazy haszy (Kemal, 2019; Minnaar, 2024; Stella Polaris Knowledge Center, 2024) – np. ICSE (INTERPOL, 2024; Quayle, E., Jonsson, L.S., Cooper, K., Mbe J.T., 2018; CLKP, 2018a), CAID (GOV.UK, 2024; Crown Prosecution Service, 2024) czy VIC Project (Project VIC, 2025; Brown, Oldenburg, Cole, 2018) – stoją przed wyzwaniem, jakim jest integracja rozwijanych równolegle, często nie w pełni kompatybilnych ze sobą systemów i narzędzi. Próby korelacji i „translacji" jednych zasobów na inne – bez utraty informacji – to jedno z obecnych wyzwań instytucji międzynarodowych oraz krajowych. Do inicjatyw takich jak GRACE (CORDIS EU, 2024; GRACE, 2020), AVIATOR (AVIATOR, 2024; EU Funding, 2025; INHOPE, 2025b) czy IntelliGrade (IWF, 2025; NOMINET, 2025) dołączył INHOPE z projektem *The Schema*.

Istniejące od lat narzędzia, w tym repozytoria wizerunków i bazy haszy, nie są uniwersalne i nie należy ich stosować w sposób bezrefleksyjny (z uwagi na ich tendencyjność), ponieważ tworzono je w celu wsparcia krajowych lub regionalnych organów ścigania, a te z kolei posiadają własne regulacje prawne, definiujące m.in. instytucje dziecka czy karalnych czynności seksualnych. Zróżnicowania legislacyjne

pokazują doskonale ww. raporty INHOPE (2025d) oraz ICMEC (ICMEC, 2023) czy chociażby opracowania dotyczące raportowania *CSAEM* (Bień-Węgłowska, Tuora-Schwierskott, 2023; AIFS.GOV.AU, 2023).

Warto nadmienić, że polska Policja dotychczas nie dysponuje bazą haszy *CSAEM*, a próby stworzenia jej najprostszej wersji (Policja 997, 2017; CLKP, 2018b; KGP, 2025) okazały się nieskuteczne. Co więcej, nie wiadomo, czy i kiedy nastąpi kontynuacja lub nowa próba stworzenia lub chociażby adaptacji rozwiązania (tj. referencyjnej bazy haszy), które w niektórych państwach europejskich funkcjonuje już od co najmniej kilkunastu lat. Omówieniem genezy i skutków powyższej sytuacji autorzy zajmą się w kolejnych publikacjach.

Lokalne lub też instytucjonalne założenia wpłynęły na rozwiązania technologiczne, których przebudowa i integracja może okazać się nieopłacalna bądź też niemożliwa z uwagi na ograniczone zasoby finansowe czy ludzkie. Brak integracji istniejących i użytecznych w zdefiniowanym dla siebie zakresie rozwiązań wyklucza skuteczną walkę z *CSAEM* i *OCSAE* na skalę globalną oraz lokalną (np. w Polsce). Zdaniem autorów obecnie – mimo wymienionych powyżej działań – efektywna, systemowa wymiana informacji w zakresie nielegalności konkretnej treści w danym kraju jest niemożliwa.

Projekt *The Schema* może stanowić rozwiązanie powyższego problemu. Użytkownicy tej ontologii uzyskają bowiem możliwie kompletną informację, na podstawie której będą mogli podjąć adekwatną do krajowej legislacji decyzję o kategorii (legalne/nielegalne) treści *CSAEM*. Informacja ta składa się z: preferowanych przez instytucję (np. krajowy organ Policji czy prokuratury) haszy (np. MD5, PhotoDNA), wygenerowanych na podstawie pliku mogącego zawierać *CSAEM* (np. JPG, BMP, AVI, MP4) oraz zbioru tagów. Tag (czyli słowne lub symboliczne oznaczenie elementu treści – np. widoczne na zdjęciu dziecko, nagość osób zarejestrowanych na nagraniu wideo itp.) stanowi efekt końcowy procesu przetwarzania, analizy i klasyfikacji treści *CSAEM*. Proces ten – w zależności od przyjętych w danym kraju czy instytucji rozwiązań i możliwości technologicznych – może być całkowicie manualny (wówczas tagi nadaje specjalista z zakresu przetwarzania, analizy i klasyfikacji treści, przy czym większą wiarygodność uzyskuje treść sklasyfikowana przez zespół dwóch – trzech specjalistów) lub półautomatyczny (wówczas tagi nadaje wytrenowany do klasyfikacji model AI, a następnie weryfikuje je ww. specjalista). Zbiór powyższych informacji jest oczywiście nadmiarowy, może jednak ułatwić szybszą i skuteczniejszą niż dotychczas kategoryzację (legalne/nielegalne) treści CSAEM, a także międzynarodową wymianę przydatnych informacji, niezależnie od legislacji w poszczególnych krajach, które wprowadzą *The Schema* jako standard.

The Schema stanowi nowatorską propozycję wyjścia z impasu, ponieważ odwołuje się do poziomu języka (czy precyzyjniej: metajęzyka) opisu treści zamiast do gotowej kategoryzacji treści (legalne/nielegalne) w oparciu o uśrednione (jak w Interpolu) bądź lokalne (krajowe) legislacje (często nieposiadające definicji legalnych podstawowych pojęć). Autorzy tej ontologii proponują (jak w przypadku *Semantic Web*) wzbogacenie posiadanych lub tworzonych repozytoriów wizerunków i baz haszy (służących do skutecznego przetwarzania, analizy i klasyfikacji plików *CSAEM*) o nadmiarowe dane, które zostaną wykorzystane do klasyfikacji obiektów/czynności przedstawionych w materiale audiowizualnym. Docelowo – po uzyskaniu odpowiedniej liczby sklasyfikowanych treści *CSAEM* – planuje się stworzenie dedykowanych narzędzi do automatyzacji czynności (takich jak m.in. krajowe modele AI, wytrenowane na najodpowiedniejszych danych).

W każdym z ww. przypadków – *Semantic Web*, *FAIR Principles* oraz *The Schema* – zastosowano innowacyjne myślenie, które wymaga dostosowania właściwego metajęzyka do opisu treści. W związku z powyższym w dalszej części skupimy się właśnie na języku opisującym ekosystem *CSAEM*.

Zanim przejdziemy do analizy aktów prawnych, warto jeszcze przytoczyć jeden przykład związany z istotą stosowania właściwego języka w odniesieniu do *CSAEM*. Interpol, tworząc wyodrębnioną w bazie ICSE kategorię o nazwie *baseline* (INTERPOL, 2025), której podstawowym celem jest identyfikacja wykorzystywanych seksualnie dzieci, założył trzy bardzo restrykcyjne kryteria. Jedno z nich nakazuje, aby obraz przedstawiał prawdziwe dziecko (ang. *real child*). W związku z powyższym materiały wytworzone w oparciu o wizerunek prawdziwego dziecka (np. *deepfake*) lub syntetyczne (w rozumieniu *The Schema*), tj. wytworzone przez AI (*AIG CSAEM*), nie zostaną sklasyfikowane jako tzw. *baseline*. W odróżnieniu od ICSE *The Schema* używa terminu „realistyczne przedstawienie osoby" (ang. *realistic person*). Pozwala to objąć zarówno materiał uwidaczniające realne dziecko, jak i taką wizualną reprezentację dziecka, która posiada cechy fotorealistyczne, uniemożliwiające osobie dokonującej klasyfikacji ocenę, czy jest to dziecko prawdziwe. Pozytywne skutki takiej zmiany zostaną opisane w kolejnych publikacjach.

2. Definicje, nazewnictwo i klasyfikacja treści przedstawiających seksualne wykorzystywanie małoletnich. Wybrane przykłady

Ilość dostępnych w obrocie *CSAEM* rośnie w sposób niewyobrażalny i jest to proces, który trwa do dzisiaj. Wraz z rozwojem internetu oraz technologii cyfrowych (takich jak m.in. dostęp do aparatów i kamer cyfrowych, rozwój P2P, urządzeń

mobilnych czy szybkiego transferu danych) należy wyróżnić kolejną, wciąż ewoluującą formę, jaką jest *OCSAE*. Próby stworzenia i zapewnienia bezpiecznej cyberprzestrzeni, w tym zwalczanie wszelkich przejawów *OCSAE*, stanowi globalne wyzwanie. W odniesieniu do poruszanej w tym artykule tematyki podnieść należy starania na płaszczyźnie technologicznej, prawnej oraz językowej.

Zaczniemy od ostatniej z nich, przytaczając kilka przykładów zaczerpniętych z różnych dyskursów, w tym medialnego i prawnego, które w ocenie autorów powinny być wyrugowane w celu ochrony dzieci. Na koniec tej części, w oparciu o ww. analizę, przedstawiamy koncepcję trójstopniowej wiktymizacji, która następuje również przez język.

2.1. Prawo i język

W dyskusji na temat języka stosowanego nie tylko w przestrzeni publicznej, ale także wśród ekspertów zajmujących się tematyką *CSAEM* istotne są zapisy prawne definiujące obszar związany z wykorzystywaniem seksualnym dziecka. W Polsce obowiązują międzynarodowe oraz krajowe prawa i konwencje, w których opisano definicje poszczególnych zjawisk. Terminologia w wielu przypadkach jest niejednoznaczna, a czasem nawet wiktymizująca osoby pokrzywdzone przestępstwem.

Konwencja o Prawach Dziecka, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych 20 listopada 1989 r. (*Convention on the rights of the child*, 1989), stanowi fundamentalny akt prawny gwarantujący ochronę dzieci na całym świecie. Dokument ten kompleksowo reguluje kwestie związane z zapewnieniem dzieciom godnych warunków życia, edukacji oraz ochrony przed wszelkimi formami przemocy, w tym wykorzystaniem seksualnym. Jednym z kluczowych zapisów, odnoszącym się do ochrony dzieci przed wykorzystywaniem seksualnym, jest artykuł 34, który zobowiązuje państwa-strony do podjęcia wszelkich środków w celu zapobiegania:

- nakłanianiu lub zmuszaniu dziecka do angażowania się w jakiekolwiek nielegalne akty seksualne,
- wykorzystywaniu dzieci do prostytucji lub innych form seksualnej eksploatacji,
- wykorzystywaniu dzieci w materiałach pornograficznych.

Ponadto artykuł 19 nakłada na państwa-strony obowiązek ochrony dzieci przed wszelkimi formami przemocy fizycznej i psychicznej, w tym przed wykorzystywaniem seksualnym, zaniedbaniem i maltretowaniem – zarówno w rodzinie, jak i w innych środowiskach.

W zapisach konwencji wyraźnie podkreślono słowo „wykorzystywanie" w stosunku do czynów seksualnych popełnianych na szkodę dzieci. Pomimo odległej daty stworzenia powyższych zapisów prawnych prawodawcy zwrócili uwagę na przymusowy i niekonsensualny charakter działań wobec małoletnich. Język dokumentu unika emocjonalnie nacechowanych określeń i pojęć takich jak „ofiara" czy „krzywda", co ogranicza stopień wiktymizacji w ujęciu prawnym. Konwencja koncentruje się na aspektach normatywnych i prewencyjnych, zamiast jedynie podkreślać represyjne podejście wobec sprawców.

Jednoczesny brak szczegółowych odniesień do konsekwencji psychologicznych dla dzieci oraz mechanizmów wsparcia może prowadzić do pewnej neutralizacji problemu z perspektywy osób pokrzywdzonych. W ten sposób język konwencji bardziej koncentruje się na mechanizmach prawnych niż na osobistych doświadczeniach dzieci, co ogranicza możliwość uwzględnienia ich rzeczywistej krzywdy. Omówiona terminologia, choć skuteczna w formułowaniu zobowiązań państw, może nie oddawać w pełni perspektywy osób pokrzywdzonych. Warto więc rozważyć rozszerzenie przyszłych dokumentów o aspekty psychologiczne oraz mechanizmy wsparcia, które umożliwiłyby pełniejsze ujęcie problematyki przemocy seksualnej wobec dzieci.

Polski Kodeks karny w artykule 202 (Dz.U. 2024 poz. 17) penalizuje produkcję, rozpowszechnianie, posiadanie i prezentowanie treści pornograficznych z udziałem osób małoletnich. Kluczowe terminy stosowane w tym artykule obejmują:

- „utrwalanie, sprowadzanie, przechowywanie, posiadanie lub rozpowszechnianie treści pornograficznych z udziałem małoletnich" – szeroki zakres czynności objętych penalizacją,
- „prezentowanie małoletniemu treści pornograficznych" – odnosi się do działań ukierunkowanych na kontakt dziecka z materiałami pornograficznymi.

Język artykułu 202 kk jest wyraźnie restrykcyjny i nakierowany na eliminację wszelkich form *CSAEM*, również w zakresie treści wytworzonych i przetworzonych (*AIG-CSAEM*, *CG-CSAEM*). Niestety, w przypadku tych ostatnich polskie prawo przewiduje penalizację czynu wyłącznie w zakresie wizerunków osób małoletnich w trakcie czynności seksualnej. Eliminuje to karalność za produkcję, rozpowszechnianie, prezentowanie, przechowywanie lub posiadanie wytworzonych (np. z wykorzystaniem modeli językowych) materiałów fotorealistycznych przedstawiających wizerunek nagiego małoletniego w trakcie ekspozycji genitalnej, ale bez czynności seksualnych. Zapis artykułu 202 § 4b kk wymaga zmiany na poziomie legislacyjnym, by zamknąć tę furtkę prawną umożliwiającą skuteczną obronę osobom generującym materiały z wizerunkiem nagich małoletnich (*AIG-CSAEM*, *CG-CSAEM*).

W porównaniu z Konwencją o Prawach Dziecka polski Kodeks karny stosuje bardziej dosadne sformułowania, co może wpływać na postrzeganie dzieci wyłącznie w roli obiektów przestępstwa, a nie pokrzywdzonych wymagających wsparcia. Brak odniesień do skutków psychologicznych dla dzieci oraz mechanizmów pomocowych sprawia, że język Kodeksu kładzie większy nacisk na represyjność wobec sprawców czynów zabronionych niż na prewencję i rehabilitację pokrzywdzonych.

Konwencja Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych, sporządzona w Lanzarote dnia 25 października 2007 r. (Dz.U. 2015 poz. 608), jako pierwszy instrument prawny zwraca uwagę na termin *grooming* (uwodzenie dzieci w internecie), opisujący zjawisko nagabywania dzieci w celu podjęcia czynności seksualnych. Jest to o tyle istotne, że wraz z rozwojem internetu i ułatwieniem osobom małoletnim dostępu do świata cyfrowego sprawcy przemocy seksualnej ukierunkowali tam swoją aktywność.

Konwencja Rady Europy o cyberprzestępczości (tzw. konwencja budapesztańska) jest pierwszym międzynarodowym traktatem, który kompleksowo odnosi się do przestępczości komputerowej, w tym wykorzystywania internetu do rozpowszechniania treści *CSAEM* (Dz.U. 2015 poz. 728). Jej kluczowe sformułowania obejmują:

- „produkcję, oferowanie, rozpowszechnianie lub przekazywanie pornografii dziecięcej za pośrednictwem systemu komputerowego" – wyraźne odniesienie do roli technologii w przestępstwach seksualnych przeciwko dzieciom,
- „posiadanie pornografii dziecięcej w systemie komputerowym lub na nośniku danych" – wskazanie na penalizację nie tylko produkcji, ale i samego przechowywania nielegalnych treści,
- „dostęp do pornografii dziecięcej poprzez systemy komputerowe" – odniesienie do celowego uzyskiwania dostępu do takich materiałów.

Niestety, język użyty w konwencji – podobnie jak w przytoczonych powyżej aktach prawnych – włącza do pornografii materiały przedstawiające seksualne wykorzystywanie dziecka (*CSAEM*). Natomiast pornografia to ogromny światowy biznes rozrywkowy dla osób dorosłych, tworzony przez osoby dorosłe i świadome swoich decyzji. Jest to legalny, najczęściej komercyjny rodzaj rozrywki, działający na zasadach wolnego rynku, dostosowany do potrzeb osób pełnoletnich, które chcą eksplorować i realizować swoje naturalne popędy w sposób świadomy i zgodny z własnymi preferencjami. Kluczowymi kwestiami są przy tym odpowiedzialna konsumpcja oraz przestrzeganie zasad etyki, w tym ochrony praw pracowników i performerów. W związku z powyższym termin „pornografia dziecięca" definiuje

dziecko jako osobę w pełni świadomą i zdolną do podejmowania czynności seksualnych oraz wykorzystywania w ten sposób swojego wizerunku. Jest to określenie krzywdzące i powinniśmy zrezygnować z niego przy opisywaniu zjawiska wykorzystywania seksualnego dzieci, które ma charakter przemocowy, jednokierunkowy i niekonsensualny.

Istotnym dokumentem w zakresie ochrony małoletnich są standardy ochrony *Barnahus*[3] *(z jęz. islandzkiego „dom dziecka"), czyli model wsparcia dzieci – pokrzywdzonych i świadków przemocy, w tym przemocy seksualnej, oparty na ścisłej współpracy różnych instytucji (Flis-Świeczkowska, 2018, s. 108–109). Standardy ochrony Barnahus* mają na celu zapewnienie dziecku bezpieczeństwa, godności oraz minimalizację wtórnej traumatyzacji podczas postępowań prawnych i terapeutycznych. Model ten został opracowany zgodnie z wytycznymi Rady Europy i funkcjonuje w wielu krajach europejskich jako przyjazna alternatywa dla standardowych procedur prawnych, które często narażają dzieci na dodatkowy stres i powtarzające się przesłuchania.

W modelu *Barnahus* stosuje się język neutralny, pozbawiony elementów obwiniania dziecka oraz nacechowany troską i empatią. Kluczowe zasady obejmują:

- unikanie określeń sugerujących winę dziecka (np. „dziecko zaangażowane w pornografię" zamiast „dziecko uczestniczące"),
- rekomendowanie w zastępstwie dla terminu „pornografia dziecięca" sformułowania „seksualne wykorzystywanie dzieci w materiałach wizualnych", aby podkreślić przemocowy charakter tych czynów,
- dostosowanie komunikacji do wieku dziecka – stosowanie prostych, zrozumiałych sformułowań, bez medycznego lub prawnego żargonu.

Ważnym dokumentem związanym z przedmiotem naszego artykułu zdecydowanie jest Luxemburg Guidelines (ECPAT, 2016), w którym przedstawiono propozycje nomenklatury stawiającej na pierwszym miejscu dobro i bezpieczeństwo dziecka. Wytyczne zawarte w tym dokumencie zostały przetłumaczone na język polski dzięki współpracy z Fundacją Dajemy Dzieciom Siłę[4]. Poza wcześniej omówionymi aspektami związanymi z wykorzystywaniem dziecka, w dokumencie zwrócono także uwagę na treści wytworzone samodzielnie przez małoletnich (ang. *SG-CSAM – Self-Generated*

3 Podsumowanie standardów znajduje się: https://www.barnahus.eu/en/wp-content/uploads/2020/02/PL_StandardsSummary_FINAL.pdf.

4 https://ecpat.org/wp-content/uploads/2022/11/WYTYCZNE_TERMINOLOGICZNE_ECPAT_FDDS_FINAL.pdf.

Child Sexual Abuse Material). Z takimi materiałami spotykamy się niezwykle często w pracy biegłego sądowego przy ocenie plików multimedialnych w sprawach dotyczących przestępstw stypizowanych w art. 202 kk. Należy jednak pamiętać, że takie samodzielnie wyprodukowane przez dzieci treści są często wynikiem manipulacji stosowanej przez sprawcę czynu, który po drugiej stronie ekranu namawia małoletniego do podejmowania zachowań seksualnych. W związku z powyższym przy opisywaniu tego zjawiska istotne jest wskazanie, że treści *SG-CSAEM* obrazują jednokierunkowe i przemocowe seksualne wykorzystywanie dzieci, a w związku z tym osoba małoletnia nie ponosi winy za wyprodukowany materiał.

Wszystkie omówione dokumenty mają wspólny cel, tj. ochronę małoletnich. Jednak sposób, w jaki przedstawiane są kwestie związane z seksualnym wykorzystywaniem dzieci, może wpływać na sposób ich postrzegania i traktowania przez społeczeństwo oraz instytucje prawne, w tym organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Zmiana języka jest więc istotnym krokiem ku bardziej efektywnej i humanitarnej ochronie dzieci.

W 2021 r. powstał *Pierwszy raport Państwowej Komisji do spraw wyjaśniania przypadków czynności skierowanych przeciwko wolności seksualnej i obyczajności wobec małoletniego poniżej lat 15* (Raport nr 1 PKDP, 2021). W dziale 2.12. *Wykorzystywanie seksualne dzieci przy użyciu technologii cyfrowych* należy zwrócić uwagę na błędną sugestię, że w polskim wymiarze sprawiedliwości stosowana jest automatyczna detekcja treści pornograficznych uznanych za nielegalne. Jak wyraźnie wskazaliśmy w naszym artykule, polska Policja nie dysponuje nawet bazą haszy, która byłaby pomocna w triażowaniu (tj. wstępnym, szybkim selekcjonowaniu) plików mogących stanowić materiał dowodowy, nie mówiąc już o skutecznym, systemowym i planowym wykorzystaniu narzędzi informatycznych z wbudowaną automatyczną klasyfikacją i kategoryzacją treści penalizowanych w polskim kodeksie karnym.

Przytoczone poniżej fragmenty raportu doskonale obrazują, jaki problem z językiem używanym w stosunku do *CSAEM* mają specjalistyczne, państwowe instytucje oraz profesjonaliści zajmujący się tym obszarem:

> Częstym problemem jest uzyskiwanie dostępu do treści pornograficznych [podkreślenia pochodzą od autorów artykułu], na których występują dzieci. Materiały tego rodzaju są często w mediach określane jako pornografia dziecięca. Osoby, które zajmują się pracą z tym typem materiałów, używają jednak od pewnego czasu innego określenia – materiały pornograficzne z udziałem dzieci czy też z udziałem osób małoletnich.

Autorzy Raportu konkludują, że użycie terminu „materiały pornograficzne z udziałem dzieci/osób małoletnich" jest lepsze niż używanie określenia „pornografia

dziecięca". Jako uzasadnienie podają trzy argumenty: 1. „pojęcie [pornografia dziecięca – uzupełnienia pochodzą od autorów artykułu] sugeruje, że istnieje specjalny typ materiałów pornograficznych, określany właśnie jako pornografia dziecięca, co jest błędne", 2. „określenie (...) prowadzi do swoistego uprzedmiotowienia dzieci, które stają się obiektem do tworzenia treści pornograficznych", 3. „[pornografia dziecięca] jest to określenie, które sugeruje, że dzieci, podobnie jak często osoby dorosłe, występują świadomie na tego rodzaju materiałach, z czym trudno jest się zgodzić" (PKDP, 2021, s. 77).

Autorzy artykułu proponują, żeby powyższego rozróżnienia nie interpretować w sposób przedstawiony przez członków Komisji. Definicja pornografii (podana niejako w argumencie trzecim) jednoznacznie wyklucza możliwość niekonsensualnego udziału w produkcji treści audiowizualnych o charakterze seksualnym bądź erotycznym, co opisano powyżej. Z definicji małoletniego natomiast wynika, że konsensualna zgoda na jakąkolwiek czynność mającą znaczenie prawne, w tym związaną ze sferą seksualną, nie może być udzielona.

Warto nadmienić, że tytuł raportu wprost odnosi się do aktu prawnego: *Ustawa z dnia 30 sierpnia 2019 r. o Państwowej Komisji do spraw wyjaśniania przypadków czynności skierowanych przeciwko wolności seksualnej i obyczajności wobec małoletniego poniżej lat 15* (Dz.U. 2019 poz. 1820, z późn. zm.). W nagłówkach sekcji występują określenia: „czynności skierowane przeciwko wolności seksualnej i obyczajności wobec małoletniego poniżej lat 15", „ochrona dzieci przed przemocą seksualną" czy „wykorzystywanie seksualne dzieci przy użyciu technologii cyfrowych". Tym bardziej zastanawia przytoczony powyżej cytat oraz cytat następny.

Kolejny analizowany ustęp (Raport, 2021, s. 68) mówi o przestępstwach kontaktowych i niekontaktowych (w rozumieniu tych popełnianych z użyciem technologii): „Przestępstwa niekontaktowe dotyczą takich zachowań, podczas których pomiędzy sprawcą a ofiarą nie dochodzi do kontaktu fizycznego. Przykładem jest wykonywanie zdjęć i filmów dzieci podczas «pozowania», do materiałów «erotycznych» i pornograficznych".

W przytoczonym fragmencie dwukrotnie posłużono się cudzysłowem. Raz w odniesieniu do pozowania, drugi – w odniesieniu do treści erotycznych. Cudzysłów – jak się zdaje – ma podkreślić przenośny charakter obu słów bądź wręcz negować, że dzieci mogą pozować (np. w trakcie czynności seksualnych) lub że wytworzone treści mogą być nacechowane erotycznie. Natomiast już w odniesieniu do treści pornograficznych autorzy raportu nie mają takich wątpliwości.

Porzucimy na chwilę dyskursy krajowe i cofnijmy się o niemal ćwierć wieku. W 2001 r. Amy Adler opublikowała tekst pt. *Perwersyjne prawo pornografii dziecięcej*

(Adler, 2001). Autorka, analizując liczne przykłady z zakresu prawa, orzecznictwa czy też dyskursu publicznego, wysnuła tezę, że legislacja, której celem jest zwalczanie wykorzystywania seksualnego dzieci, sama – m.in. przez używany język i przyjęte metody oceny *CSAEM*, np. Test Dosta (Adler, 2016) – może tworzyć lub eskalować problemy, z którymi miała walczyć. W jej ocenie język i koncepcje leżące u podstaw prawa mogą – oczywiście w sposób niezamierzony dla twórców – wymuszać przedstawianie dziecka jako obiektu seksualnego bądź też narzucać osobom zajmujących się *CSAEM* (Sparrman, 2019) tzw. spojrzenie pedofila (ang. *pedophilic gaze*).

2.2. Darknet i język

Badanie opisane w artykule naukowym, a dotyczące analizy językowej osób korzystających z treści *CSAEM* w darknecie (Lehmann i in., 2025), wykazało charakterystyczne wzorce językowe stosowane przez członków tej przestępczej społeczności. Użytkownicy często posługują się eufemizmami i łagodzącymi określeniami, aby znormalizować swoje parafiliczne zaburzenia. Przykładem jest stosowanie wyrażeń takich jak *sweet spot* w odniesieniu do wieku 11–12 lat czy określeń sugerujących „pomoc" dzieciom w odkrywaniu seksualności. Zamiast słów „ofiara" czy „dziecko" używa się określeń takich jak *early bloomers* (wcześnie dojrzewający), co w sposób oczywisty ma na celu maskowanie brutalności czynów.

W komunikacji często pojawia się seksualizacja dziecięcych cech fizycznych. Użytkownicy wskazują preferowane cechy, takie jak „małe, smukłe ciała" czy „niewinność", a także używają określeń odnoszących się do szczegółów fizycznych, np. *plump lips* jako „idealne do ssania". Język koncentruje się na cechach ciała, co podkreśla seksualne uprzedmiotowienie dzieci.

Niektórzy członkowie społeczności stosują język dystansowania się od brutalnych treści. Część użytkowników wyraża niechęć wobec materiałów zawierających zbyt dużą przemoc (tzw. *hurtcore*, tj. anglojęzyczny neologizm stanowiący połączenie określeń *hurt* – „krzywdzić" oraz *hardcore* – „ekstremalny"), argumentując, że ich celem jest łagodne wprowadzanie dzieci w seksualność. Jednocześnie niektórzy usprawiedliwiają ekstremalne formy przemocy, twierdząc, że dziecko „może się do tego przyzwyczaić" lub że „przy odpowiednim treningu nie czuje bólu".

Język tej społeczności ma również silny charakter konspiracyjny, co wynika z obawy przed organami ścigania (ang. *LEA – law enforcement agencies*). Użytkownicy wykazują wysoką świadomość zagrożeń, stosując frazy sugerujące ostrożność, np. „Nie publikuj nowych rzeczy, to zwróci uwagę LEA", oraz omawiają strategie ukrywania działalności.

W społeczności silnie podkreślana jest także wspólnota i tożsamość grupowa. Użytkownicy często używają zwrotów takich jak „my", „nasza społeczność" czy „bracia BL" (ang. *boy-lover*), co wzmacnia poczucie przynależności. Pojawia się narracja o niesprawiedliwości systemu prawnego i prześladowaniu przez społeczeństwo.

Badanie ukazuje, w jaki sposób społeczność w darknecie wykorzystuje język do normalizacji zachowań dewiacyjnych poprzez eufemizmy i redefinicję pojęć, maskowania brutalności poprzez odwołania do „pomocy" i „opieki" nad dziećmi oraz wzmacniania wspólnoty i unikania odpowiedzialności poprzez konspiracyjny język i ostrzeżenia przed organami ścigania. Wyniki analizy mają istotne znaczenie dla organów ścigania i badaczy cyberprzestępczości, sugerując potrzebę dalszych badań nad językiem i komunikacją w tego typu środowiskach, aby skuteczniej wykrywać i przeciwdziałać *OCSAE*.

2.3. Generatywna sztuczna inteligencja (GenAI) a CSAEM

Łatwo dostępna i często darmowa technologia może być użyta do tworzenia materiałów przedstawiających seksualne wykorzystywanie dzieci (*CSAEM*). Choć koncepcja sztucznie wygenerowanych komputerowo obrazów *CSAEM* (*AIG-CSAEM*, *CG-CSAEM*) nie jest nowa, stała się znacznie bardziej niebezpieczna wraz z rozwojem technologii *deepfake*. *Deepfake* oznacza cyfrową manipulację obrazem, m.in. poprzez zastąpienie twarzy osoby faktycznie zarejestrowanej na materiale wizualnym inną wybraną twarzą (np. polityka, byłej partnerki czy kolegi z klasy) oraz generowanie fałszywych materiałów audiowizualnych o jakości fotorealistycznej lub zbliżonej. Technologia ta jest coraz powszechniej dostępna i łatwiejsza w użyciu, a brak odpowiednich regulacji prawnych sprzyja nadużyciom.

Generatywna sztuczna inteligencja (ang. *GenAI*) przenosi ten problem na nowy poziom, co budzi poważne obawy wśród ekspertów ds. ochrony dzieci. Zdaniem badaczy zjawiska technologia ta pojawiła się w 2017 r., kiedy użytkownik Reddita wykorzystał AI do stworzenia pornograficznych treści z twarzami nieświadomych celebrytek (Dąbrowska, 2020, s. 90).

Choć badania wskazują, że obecnie mniej niż 1% *CSAEM* w społecznościach przestępczych jest w pełni generowane komputerowo, to rozwój *GenAI* może znacznie zwiększyć ten odsetek. Eksperci, tacy jak David Thiel ze Stanford Internet Observatory, ostrzegają, że w ciągu roku problem ten osiągnie „krytyczny poziom" (Thiel, 2023).

Regulacje prawne w tym obszarze są na różnym etapie wdrażania – Australia, Kanada, Europa i USA pracują nad nowymi przepisami. Wprowadzenie spójnych

globalnych regulacji jest kluczowe, ponieważ konsekwencje *AIG CSAEM* są poważne. Obejmują one ponowną wiktymizację dzieci, eskalację kontaktowych przestępstw seksualnych oraz powstawanie coraz bardziej realistycznych wersji materiałów (już nie tylko obrazów statycznych, ale i całych filmów) przedstawiających przemoc wobec dzieci. Choć obrazy mogą być „fałszywe", zagrożenia i skutki są jak najbardziej realne (ICMEC, 2023).

2.4. Livestreamed/live online CSA

W ostatnich latach transmisje na żywo przedstawiające wykorzystywanie seksualne dzieci (ang. *livestreamed/live online CSA*) stały się powszechnym zjawiskiem (ICMEC, 2023). Przestępcy wykorzystują kamery internetowe (lub smartfony) do transmitowania nadużyć w czasie rzeczywistym, a takie transmisje odbywają się głównie na czatach, w mediach społecznościowych i aplikacjach do wideokonferencji. W niektórych przypadkach sprawcy zdalnie kierują czynnościami seksualnymi osoby małoletniej, co dodatkowo potęguje skalę problemu. Jednym z największych wyzwań w zwalczaniu tego procederu jest brak trwałego śladu cyfrowego – gdy transmisja się kończy, dowody przestępstwa znikają, chyba że sprawca utrwalił materiał na nagraniu. Utrudnia to organom ścigania ocenę skali zjawiska i podejmowanie skutecznych działań. Istnieją jednak narzędzia, które pozwalają na zarejestrowanie transmisji i ponowną dystrybucję nagrań. Większość takich transmisji ma charakter transgraniczny, co dodatkowo komplikuje ściganie sprawców. *Livestream CSA* często może łączyć się *SG-CSAM*. Treści wyprodukowane przez małoletniego w ramach transmisji na żywo, często bez jego wiedzy, są zapisywane jako plik multimedialny, a w konsekwencji nagranie z wizerunkiem małoletniego może zostać zmultiplikowane oraz rozpowszechnione w internecie.

Łatwy dostęp do nowoczesnych technologii sprzyja *OCSAE*, a także produkcji i konsumpcji treści *CSAEM*, ponieważ wymaga jedynie podstawowego sprzętu i znajomości popularnych usług internetowych. Wzrost liczby transmisji wykorzystywania seksualnego dzieci pokazuje, jak pilne są działania na poziomie globalnym. Brak śladów cyfrowych, anonimowość sprawców i międzynarodowy charakter tego procederu sprawiają, że konieczne są skuteczne regulacje prawne oraz rozwój technologii umożliwiających jego zwalczanie.

2.5. Szantaż seksualny wobec dzieci

Szantaż seksualny wobec dzieci (ang. *sexual extortion of children*, w skrócie: *sextortion*) polega na zmuszaniu ich do przesyłania intymnych zdjęć lub nagrań poprzez groźbę ujawnienia kompromitujących materiałów. Sprawcy wykorzystują ten mechanizm, aby nękać, upokarzać i kontrolować małoletnich. Zaleca się używanie właśnie takiego sformułowania, aby jednoznacznie wskazać, że chodzi o przemoc wobec dzieci.

Statystyki pokazują, że liczba zgłoszeń związanych z *sextortion* wzrosła o prawie 300% w ciągu ostatniej dekady, a pandemia znacząco pogłębiła ten problem. W 2022 r. w samych Stanach Zjednoczonych potwierdzono 3000 takich przypadków, ale szacuje się, że rzeczywista liczba pokrzywdzonych jest znacznie większa, ponieważ mniej niż 25% dzieci zgłasza incydenty organom ścigania. Badania pokazują, że 85% małoletnich nie szuka pomocy z powodu wstydu. Przestępcy wykorzystują media społecznościowe, gdzie mogą zakładać fałszywe konta i zdobywać informacje o potencjalnych ofiarach. Uwiarygadniają swoje szantaże, wysyłając zrzuty ekranu listy kontaktów osoby małoletniej i grożąc ujawnieniem zdjęć rodzinie oraz znajomym. W niektórych przypadkach sprawcy nagrywają dzieci na czatach wideo lub przełamują zabezpieczenia urządzeń za pomocą złośliwego oprogramowania, przejmując kontrolę nad kamerą i mikrofonem pokrzywdzonego bez jego wiedzy (ICMEC, 2023).

Sextortion stał się jednym z najpoważniejszych zagrożeń w cyberprzestrzeni, którego skala rośnie z każdym rokiem. Wymaga to skoordynowanych działań organów ścigania na całym świecie, zaostrzenia przepisów prawnych oraz zwiększenia świadomości wśród dzieci i rodziców na temat zagrożeń związanych z internetowym szantażem seksualnym.

W Polsce szantaż seksualny na szkodę osoby małoletniej (a także pozostałe omówione tu przestępstwa z kategorii *CSAEM* i *OCSE*) można zgłaszać bezpośrednio organom ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub *online* do Działu Reagowania na Nielegalne Treści w Internecie Dyżurnet.pl. Formularz zgłoszeniowy dostępny jest na stronie https://dyżurnet.pl oraz w aplikacji mObywatel. Ponadto Dyżurnet we współpracy z Policją opracował ulotkę „Jak i gdzie zgłosić przestępstwo popełnione w Internecie" (Dyżurnet.pl, 2024).

2.6. „Pedoporno"/„pedopornografia"

Pragniemy zaznaczyć, że nie jest to pełna lista użyć ww. terminu w polskich dyskursach, a jedynie kilka przykładów. Julia Chmielewska w końcowym rozdziale

książki pt. *internet złych rzeczy* (Chmielewska, 2017, s. 256–293) opisuje zjawiska zebrane pod wspólnym mianem „pedoporno". Strona vaticannews.va/pl mówi – zapożyczając najprawdopodobniej termin z oryginalnego tekstu w języku włoskim – o pedopornografii (Vaticcannews.va, 2024). Warto dla kontry podać, że strona omnesmag.com, odwołując się do tego samego dokumentu, w nagłówku mówi o „rapor[cie] na temat wykorzystywania dzieci w 2023 r." (Omnesmag.com, 2024). Termin „pedoporno" można znaleźć też u Kobylińskiego w artykule *Pedofilia we Włoszech. Skala problemu, aspekty etyczne i ochrona nieletnich* (Kobyliński, 2018). Dziennikarze Onet.pl, opisując w maju 2024 r. sylwetkę kościelnego „łowcy pedofilów", tj. ks. Fortunato Di Not, również go nie unikają: „Pedopornografia staje się coraz powszechniejszym przestępstwem w internecie [zachowano pisownię oryginalną – przypis autorów artykułu], do tego dochodzą nadużycia związane z wykorzystywaniem sztucznej inteligencji" (Onet.pl, 2024).

2.7. „Cyberpornografia"/„cyberpedofilia"

Truskolaska w artykule opisującym kryminologiczne i prawne aspekty *groomingu* przytacza kontekst zjawiska oraz terminologię, którą do niego stosowano na przestrzeni ostatnich lat: „Równolegle do pojęcia *groomingu* w literaturze przedmiotu funkcjonują jego polskie odpowiedniki, takie jak: «uwodzenie dzieci przez internet», «nagabywanie seksualne małoletniego», «elektroniczna korupcja małoletniego» czy «cyberpedofilia», które w literaturze naukowej pojawiały się znacznie wcześniej, jeszcze w latach 90. XX w." (Truskolaska, 2021).

Strona internetowa https://uzaleznieniabehawioralne.pl/, copyrightowana przez Ministra Zdrowia i Krajowe Centrum Przeciwdziałania Uzależnieniom, w sekcji nazwanej (sic!) *Zaburzenia używania technologii* opisuje takie zjawiska, jak: „Cyberpedofilia, cyberprostytucja, grooming. Przemoc seksualna wobec dzieci w Internecie" [zachowano oryginalną pisownię nagłówka]. Poniżej zamieszczono definicję pierwszego z nich:

> Cyberpedofilia przejawia się różnymi działaniami, takimi jak: tworzenie stron internetowych skłaniających do zalegalizowania pedofilii, wyszukiwanie potencjalnych ofiar za pomocą komunikatorów, czatów, poczty elektronicznej czy wciąganie dzieci w rozmowy mające kontekst seksualny.

Określeniami „cyberpedofilia" i „cyberpornografia" posługuje się także Karolina Kudyba w badaniach opublikowanych przez Biuro Rzecznika Praw Dziecka z 2015 r. pt. *Cyberprzestępstwa seksualne na szkodę małoletniego w polskim i amerykańskim porządku*

prawnym (Kudyba, 2015). W dyskursie medialnym nie brakuje tekstów o cyberpedofilach oraz cyberpedofilii (Lewandowski, 2023; Gościńska, 2024).

2.8. „Elektroniczna korupcja seksualna małoletniego"

Określeniem tym posługują się legislatorzy[5], Policja[6] oraz media (Braciszewska-Benkahla, 2024; NIEBEZPIECZNIK, 2023). Co ciekawe, według statystyk policyjnych za lata 2010–2023 „elektroniczna korupcja seksualna małoletniego" to przestępstwo, które stanowiło podstawę wszczęcia blisko 6000 postępowań karnych.

Warto odnotować, że w dwóch ubiegłorocznych publikacjach dotyczących zagadnień regulacji prawnych związanych z ochroną małoletniego, w tym w związku z przestępstwami o charakterze seksualnym (Kulesza, 2024; Trocha, Horna-Cieślak, Masłowska, 2024) i jego reprezentacji, wspomniane wyżej terminy nie występują (publikacja ww. autorek) lub są stosowane równolegle z bardziej akceptowanymi sformułowaniami: *Elektroniczna korupcja seksualna małoletniego – grooming (art. 200a kk)*, (Kulesza, 2024, s. 154–158). Zgodnie z wytycznymi przygotowanymi przez światowe organizacje zajmujące się terminologią wykorzystania seksualnego dziecka obecnie najbardziej prawidłowym terminem jest „szantaż seksualny wobec dzieci" (ang. *sexual extortion of children*).

2.9. Język jako kolejny poziom wiktymizacji

Większość dojrzałych organizacji zajmujących się zwalczaniem *CSAEM* i *OCSAE* podejmuje starania, które można określić mianem „zwrotu językowego" (ang. *linguistic turn*) w opisywaniu tych zjawisk. Podkreślana jest przy tym stygmatyzująca rola „starego" języka, która może prowadzić do wtórnej wiktymizacji (Dziergawka, 2024; THORN, 2024).

Należy jednak zastanowić się, czy nie jest to tejże wiktymizacji kolejny poziom. Na potwierdzenie tej tezy można przytoczyć słowa unijnej komisarz

5 Por. opisowe określenie art. 200a kk: https://sip.lex.pl/akty-prawne/dzu-dziennik-ustaw/kodeks-karny-16798683. W katalogu przestępstw objętych działalnością CBZC wymienia się m.in. art. 200a kk – „elektroniczna korupcja seksualna małoletniego", zob. *Informacja o ustawie z dnia 17 grudnia 2021 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z powołaniem Centralnego Biura Zwalczania Cyberprzestępczości*, https://www.prezydent.pl/aktualnosci/wydarzenia/ustawa-o-powolaniu-centralnego-biura-zwalczania-cyberprzestepczosci-podpisana,47280.

6 https://statystyka.policja.pl/st/kodeks-karny/przestepstwa-przeciwko-6/64005,Uwodzenie-maloletniego-ponizej-lat-15-z-wykorzystaniem-systemu-teleinformatyczne.html.

ds. wewnętrznych Cecilii Malmström: „These children are victims of multiple crimes. First, when the actual abuse takes place. Then, when it is filmed. And, thereafter, every time the images are posted, circulated or viewed".

Dla uzupełnienia należy dodać, że powyższa konstatacja odnosi się do „klasycznych" form seksualnego wykorzystywania osób małoletnich (model: *CSAE* > *CSAEM* > *OCSAE*). Jednakże nie każde przestępstwo seksualne na szkodę dzieci zaczyna się od kontaktu fizycznego. Przestępstwa popełniane „tylko" w cyberprzestrzeni lub tamże zainicjowane są w równym stopniu wiktymizujące i powinny być w odpowiedni sposób ścigane.

Reasumując, pierwszy poziom wiktymizacji może być następstwem przestępstwa kontaktowego, które wydarzyło się w świecie fizycznym. Drugi poziom wiąże się z szeroko pojętą cyberprzestrzenią oraz technologiami związanymi z utrwalaniem, przetwarzaniem czy też wytwarzaniem rzeczywistości w postaci zapisów audiowizualnych. Trzeci zaś poziom wiktymizacji odnosi się do języka opisującego dwa wcześniejsze. Warto w tym miejscu wrócić do omawianego artykułu profesor Adler pt. *Perverse Law of Child Pornography*. W kontekście powyższych rozważań językowych – jako podsumowanie – proponujemy wykorzystać parafrazę tytułu. Trzeci poziom wiktymizacji to perwersyjny język dyskursu (np. medialnego, prawnego, naukowego) opisującego przestępstwa seksualne na szkodę dzieci.

3. Technologia i technika informacyjna

Istnieje siedem złotych pytań kryminalistyki: co?, gdzie?, kiedy?, w jaki sposób?, czy?, dlaczego?, kto? Organy ścigania w Polsce są przede wszystkim zobowiązane do ustalenia tożsamości sprawcy i wykazania, w jaki sposób doszło do przestępstwa oraz w jakim czasie podejrzany uzyskiwał dostęp do treści uznanych za nielegalne (jest to tzw. podejście sprawcocentryczne, ang. *perpetrator-centric*). W ujęciu statystycznym uwzględnia się np. liczbę wszczętych śledztw i dochodzeń, liczbę zatrzymanych sprawców, liczbę przejętych nośników danych cyfrowych i wielkość plików multimedialnych. Autorzy artykułu mają nadzieję na pojawienie się statystyki ofiarocentrycznej (ang. *victim-centric*) lub lepiej dzieckocentrycznej (ang. *child-centric*), to jest takiej, która w pierwszej kolejności przedstawia liczbę zidentyfikowanych i uratowanych małoletnich pokrzywdzonych przestępstwami z kategorii *CSAEM* i *OSCAE*.

Analiza nośników zawierających materiał dowodowy w postaci potencjalnych treści *CSAEM* odbywa się poprzez umiejętne użycie dedykowanych programów i narzędzi informatycznych, pozwalające na zrozumienie, w jaki sposób powstał i jaką

drogę przebył każdy z plików zawierających takie treści. W niniejszym rozdziale przybliżymy badania z zakresu informatyki śledczej ze szczególnym uwzględnieniem słów kluczowych i wyszukiwanych fraz w związku z materiałami *CSAEM*. Inne zagadnienia dotyczące informatyki śledczej oraz specjalistycznych narzędzi mogących wspomóc, a często także zautomatyzować proces przetwarzania, analizy i klasyfikacji treści przedstawiających seksualne wykorzystywanie dzieci, zostaną omówione w kolejnych naszych publikacjach.

3.1. Analiza danych

Autorzy, opierając się na swoim kilkunastoletnim doświadczeniu w zakresie analizy materiału dowodowego, wskazują, że identyfikacja i wyszukiwanie treści zawierających materiały związane z wykorzystywaniem seksualnym dzieci stają się coraz bardziej złożone i wymagające. Producenci wiodących narzędzi do analiz śledczych, takich jak X-Ways Forensic, Magnet AXIOM, BelkaSoft, Cellebrite UFED oraz innych, podejmują wysiłki, aby w swoich rozwiązaniach implementować zaawansowane mechanizmy wspomagające wykrywanie tego typu treści. Niemniej większość dostępnych technologii opiera się głównie na analizie obrazu obejmującej pliki graficzne oraz materiały wideo, co stanowi jedynie część problemu.

Narzędzia te, pomimo ciągłego rozwoju, wciąż pozostają dalekie od doskonałości (Krać-Batyra, Sidor, Dejko, 2023, s. 224–226), zwłaszcza w kontekście dynamicznie ewoluujących metod ukrywania i dystrybucji nielegalnych treści. Dodatkowym wyzwaniem jest analiza rozmów prowadzonych za pośrednictwem urządzeń elektronicznych, w szczególności komunikatorów internetowych. Dialogi te często zawierają liczne niebezpośrednie zwroty, aluzje oraz odniesienia do kontekstu, co znacząco utrudnia ich interpretację.

Współczesne programy, takie jak Magnet AXIOM, wykorzystują sztuczną inteligencję (AI) do analizy treści rozmów, jednak ich funkcjonalność jest obecnie ograniczona głównie do języka angielskiego. Ponadto, jako rozwiązania własnościowe i komercyjne, funkcjonują one w trybie tzw. *blackbox*, tj. czarnej skrzynki, gdzie brakuje aspektu wyjaśnialności (ang. *explainability*) rozumowania AI (Szczęsna, 2024). Nie ma też rozwiązań, które skutecznie radziłyby sobie z analizą treści w języku polskim, co stanowi istotną lukę w kontekście krajowych potrzeb śledczych. W tym zakresie widoczna jest pilna potrzeba opracowania zaawansowanych modeli językowych (LLM, ang. *Large Language Models*), zorientowanych na język polski. Duże nadzieje wiązane są z projektami BIELIK (BIELIK.AI, 2025; Ociepa i in., 2024) oraz PLLuM (NASK, 2025; PLLUM.PL, 2025), które mogą potencjalnie wypełnić tę

lukę, oferując narzędzia dostosowane do specyfiki języka polskiego oraz kontekstu kulturowego.

Dalsze rozdziały dotyczące słów kluczowych i wyszukiwanych fraz zostały opracowane na podstawie analiz własnych w latach 2007–2025, przeprowadzonych w ramach przygotowania ekspertyz dla wymiaru sprawiedliwości, oraz wyników badań (Vehovar, Žiberna, Kova, Mrvar, Doušak, 2006).

Wnioski autorów wskazują na konieczność dalszych badań i rozwoju technologii analitycznych, które uwzględnią zarówno złożoność językową, jak i specyfikę komunikacji w środowiskach cyfrowych, aby skuteczniej przeciwdziałać przestępczości związanej z *CSAEM* oraz *OCSAE*.

3.2. Nazwy plików

Wcześniej autorzy wskazali na specyficzny język, którym posługują się m.in. osoby poszukujące treści *CSAEM* zarówno w komunikacji wewnątrzgrupowej, jak i w relacjach z potencjalnymi pokrzywdzonymi. W ramach operacji wymiany treści, najczęściej realizowanej przez przesyłanie plików, kluczową rolę odgrywa nazewnictwo – niezależnie od wykorzystywanego kanału transmisji. W niektórych środowiskach, takich jak sieci peer-to-peer (P2P), nazwa pliku pełni szczególnie istotną funkcję, podczas gdy w kontekście serwisów internetowych jej znaczenie ulega pewnemu osłabieniu.

Standardowo nazwa pliku, w połączeniu z nazwą katalogu lub dalszą częścią ścieżki dostępu, stanowi precyzyjny opis zawartości, umożliwiając szybkie zorientowanie się, jakie informacje kryją się w danym pliku. Przykładem może być: plik o nazwie *pedofiliaózoofilia voyeurlatinas (334).mp4*, który w sposób jednoznaczny wskazuje na charakter materiału, lub katalogi o nazwach *D:\\hardcore\youngNicole* i *D:\\softcore\youngNicole*, gdzie sama struktura ścieżki ułatwia wstępną identyfikację zawartości.

Szczególną uwagę warto zwrócić na systemy działające w architekturze peer-to-peer, takie jak program eMule, wykorzystujący jednocześnie dwie sieci – eDonkey oraz Kad. W zdecentralizowanej sieci eDonkey, opartej na protokole ed2k, przesyłanie danych opiera się na serwerach kojarzących klientów, gdzie identyfikacja plików odbywa się na podstawie sumy kontrolnej (np. MD4) oraz rozmiaru. W rezultacie zdarza się, że jeden plik występuje pod różnymi nazwami, nadanymi przez odmiennych użytkowników, co w praktyce może skutkować sytuacją, w której nazwa nie odzwierciedla faktycznej zawartości. Rozbudowany mechanizm wyszukiwania, oparty na zapytaniach kierowanych do centralnych serwerów, umożliwia

przeszukiwanie bazy danych plików według nazwy, rozszerzenia czy rozmiaru – choć niektóre serwery implementują mechanizmy blokujące wyniki zawierające określone słowa kluczowe. Odniesienia do plików mogą być również przesyłane w formie specjalnych linków eD2k, publikowanych na stronach internetowych.

W przeciwieństwie do sieci eDonkey system Kad, oparty na protokole Kademlia, nie wykorzystuje centralnych serwerów. Każdy klient w tej sieci odgrywa jednocześnie rolę serwera, przechowując informacje o określonych słowach kluczowych oraz źródłach pobieranych plików, specyficznych dla danego użytkownika. Wyszukiwanie odbywa się w sposób zdecentralizowany, co zapewnia wyższą anonimowość, choć zarazem powoduje spowolnienie procesu, wymagając jednoczesnej realizacji operacji przez wielu uczestników sieci.

Dodatkowo specyfika działania sieci P2P polega na tym, że w trakcie pobierania pliku użytkownik jednocześnie udostępnia już pobrane fragmenty, co stanowi kolejny element charakterystyczny dla tego środowiska. Jak zauważają autorzy artykułu na podstawie własnych spostrzeżeń dotyczących wpływających do badania spraw, nadal kanał ten jest często wykorzystywany do dzielenia się treściami zawierającymi *CSAEM*. Jednak równie często realizowane są przez jednostki policji różnych krajów akcje namierzania użytkowników udostępniających pliki.

W przypadku serwisów internetowych (np. chomikuj.pl) znaczenie słów kluczowych w nazwach plików jest nieco mniejsze. Platforma ta, będąca nadal popularnym miejscem wymiany plików (w 2014 r. obsługiwała około 7 mln unikatowych użytkowników, a w 2019 r. – około 3,7 mln) (Wirtualnemedia.pl, 2019), prezentuje zasoby w strukturze katalogowej, w której wyświetlane są zarówno nazwy plików, jak i miniatury zdjęć czy stopklatki z filmów. Taka organizacja umożliwia użytkownikom przeglądanie, pobieżne zapoznanie się z treściami oraz podejmowanie decyzji o ich pobraniu. Dodatkowo mechanizm tzw. zachomikowania pozwala na udostępnianie materiałów innych użytkowników w ramach własnego konta, a system opłat i punktów za transfer danych sprzyja dalszej dystrybucji materiałów. Warto podkreślić, że zasoby serwisu są indeksowane przez ogólne wyszukiwarki, co zwiększa ich dostępność również poza samą platformą. Jednakże wyszukiwarki takie jak Google znacznie ograniczają zasięg wyszukiwania w serwisie chomikuj.pl z uwagi na zdarzające się przypadki łamania praw autorskich, a także liczbę zgłoszeń dotyczących treści *CSAEM* w serwisie (Google.com, 2019).

3.3. Słowa klucze

W poprzednich częściach artykułu omówiliśmy, w jaki sposób specyficzne nazewnictwo plików oraz słowa kluczowe wykorzystywane są do identyfikacji, wymiany i wyszukiwania treści *CSAM*. Słowa te stanowią swoisty kod kulturowy czy subjęzyk, który pozwala na komunikację w środowiskach przestępczych, jednocześnie utrudniając wykrycie przez systemy filtrujące i organy ścigania.

Jako aneks do artykułu załączamy słowniczek najczęściej używanych terminów związanych z wyszukiwaniem i dystrybucją treści *CSAM* (Vehovar, Žiberna, Kova, Mrvar, Doušak, 2006, s. 14–35). Jak pokazują analizy, wyszukiwanie treści w sieciach P2P opiera się na pojedynczym słowie lub akronimie (skrótowcu). Każde z nich ma swoje specyficzne znaczenie i dobrze znany w środowiskach przestępczych kontekst Organizacje zajmujące się ochroną dzieci, takie jak NCMEC (National Center for Missing & Exploited Children) czy INHOPE, podkreślają kluczowe znaczenie języka w kontekście przestępstw seksualnych wobec dzieci.

Podsumowanie

Pozytywnych przykładów opisu zjawisk *CSAEM* i *OCSAE* – tj. takich, które wykorzystują język niestygmatyzujacy i niewiktymizujący – można szukać w licznych publikacjach zamieszczanych w kwartalniku „Dziecko Krzywdzone", w treściach opracowywanych przez Fundację Dajemy Dzieciom Siłę (za przykład niech posłuży chociażby tłumaczenie „Luxemburg Guidelines") oraz jedynego polskiego punktu kontaktowego, tj. Dyżurnet.pl (pełna nazwa: Dział Reagowania na Nielegalne Treści w Internecie), który znajduje się w strukturze CSIRT NASK PIB. Warto również odnotować, że do dyskursu medialnego – w odniesieniu do tej kategorii przestępstw – stopniowo wprowadzany jest język adekwatny do jednokierunkowego i przemocowego charakteru czynów określanych jako *CSAEM* czy *OCSAE*. Doskonałym przykładem mogą być najnowsze doniesienia prasowe na temat osiągnięć CBZC: „Kolejnym po oszustwach obszarem było ściganie osób, które posiadały i rozprowadzały *CSAM*, czyli materiały o seksualnym wykorzystywaniu dzieci w internecie – tego dotyczyła co trzecia sprawa prowadzona przez Biuro (30 proc., rok wcześniej 27 proc.)" (RP.PL, 2025).

Budowanie świadomości społecznej wyrażane jest w kampaniach edukacyjnych, takich jak:

- kampania edukacyjna *#CSAMnotCP* (*CSAM not Child Porn*), realizowana przez m.in. Child Rescue Coalition, Homeland Security Investigations (HSI), National Center for Missing and Exploited Children (NCMEC), EPCAT International, International Centre for Missing and Exploited Children (ICMEC), Canadian Centre for Child Protection (C3P), WePROTECT Global Alliance[7],
- kampania edukacyjna „#NoSuchThing: It's child sexual abuse images and videos. 'Child pornography' implies consent, yet children cannot be complicit in their own abuse"[8].

W odniesieniu do analizy terminologii związanej z *CSAEM* przedstawionej w niniejszej pracy chcemy zwrócić szczególną uwagę na:

- zastąpienie terminów „pornografia dziecięca" bardziej precyzyjnymi określeniami, np. „materiały przedstawiające seksualne wykorzystywanie dzieci", aby jednoznacznie wskazywać na charakter tych treści jako dowodów przestępstwa,
- unikanie terminologii wiktymizującej, takiej jak „ofiara", na rzecz neutralnych określeń podkreślających prawa i przyszłą rehabilitację dzieci, np. „osoba pokrzywdzona",
- dostosowanie języka aktów prawnych do perspektywy ochrony dzieci, w tym większy nacisk na zapewnienie wsparcia i pomocy psychologicznej, a nie tylko aspektów penalizacji.

Podsumowując, zmiana języka w debacie publicznej i dyskursie eksperckim jest kluczowa dla podkreślenia szkodliwości przestępstw seksualnych wobec dzieci. Wprowadzenie – w polskiej przestrzeni językowej – nowych terminów, takich jak *CSAE*, *CSAEM* i *OCSAE*, może pomóc w lepszym zrozumieniu i przeciwdziałaniu tym problemom, choć wymaga to dalszych działań na rzecz ich upowszechnienia i akceptacji.

E-mail autorki: **amanda.krac-batyra@antrotech.pl** (Amanda Krać-Batyra).

7 „*CALL IT WHAT IT IS. Help Us Change Legislation from Child Pornography TO* CSAM", https://childrescuecoalition.org/educations/call-it-what-it-is-help-us-change-legislation-from-child-pornography-to-CSAM.

8 https://www.iwf.org.uk/about-us/our-campaigns/no-such-thing/.

Akty prawne

Konwencja Rady Europy o cyberprzestępczości, sporządzona w Budapeszcie dnia 23 listopada 2001 r. (Dz.U. 2015 poz. 728).

Konwencja Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych, sporządzona w Lanzarote dnia 25 października 2007 r. (Dz.U. 2015, poz. 608).

Obwieszczenie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 grudnia 2023 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy – Kodeks karny (Dz.U. 2024 poz. 17).

Ustawa z 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. 2024 poz. 1061 ze zm.).

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. – Kodeks karny (t.j. Dz.U. 1932 poz. 571 ze zm.).

Ustawa z 19 kwietnia 1969 r. – Kodeks karny (t.j. Dz.U. 1969 nr 13 poz. 94 ze zm.).

Ustawa z 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (t.j. Dz.U. 1997 nr 88 poz. 553 ze zm.).

Ustawa z dnia 30 sierpnia 2019 r. o Państwowej Komisji do spraw wyjaśniania przypadków czynności skierowanych przeciwko wolności seksualnej i obyczajności wobec małoletniego poniżej lat 15 (Dz.U. 2019 poz. 1820, z późn. zm.).

Bibliografia

Adler, A. (2001). The Perverse Law of Child Pornography. *Columbia Law Review* 101(2). https://doi.org/10.2307/1123799

Adler, A. (2016). The „Dost Test" in Child Pornography Law. Trial by Rorschach Test. W: C.B. Hessick (red.). *Refining Child Pornography Law. Crime, Language, and Social Consequences* 81 (s. 81–108).

AGEOFCONSENT.NET (2025). *Age of Consent & Sexual Abuse Laws Around the World*. Pobrane z: https://www.ageofconsent.net (10.03.2025).

Aghaei, S., Nematbakhsh, M.A., Farsani, H.K. (2012). Evolution of the World Wide Web. From Web 1.0 to Web 4.0. *International Journal of Web & Semantic Technology* 3(1). https://doi.org/10.5121/ijwest.2012.3101

AIFS.GOV.UK (2023). *Mandatory reporting of child abuse and neglect*. Pobrane z: https://aifs.gov.au/resources/resource-sheets/mandatory-reporting-child-abuse-and-neglect (10.03.2025).

AVIATOR (2024). Pobrane z: https://aviatorproject.com (10.03.2025).

Bezprawnik.pl (2023). Pobrane z: https://bezprawnik.pl/czym-jest-grooming (10.03.2025).

BIELIK.AI (2025). Pobrane z: https:// https://bielik.ai/ (10.03.2025).

Bień-Węgłowska, I., Tuora-Schwierskott, E. (2023). The Obligation to Report Cases of Child Sexual Abuse – Comparison of Legal Regulations in Poland, Austria, and the Federal Republic of Germany. *Review of European and Comparative Law* 3, (s. 221–238). https://doi.org/10.31743/recl.16233 (10.03.2025)

Biuletyn Informacji Publicznej (2023). *Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15. Informacja publiczna 2021*. Pobrane z: https://bip.pkdp.gov.pl/informacja-publiczna/odpowiedzi-na-wnioski/2021-2/ (10.03.2025).

Braciszewska-Benkahla, A. (2024). *Składał propozycje seksualne 12-latce. Koninianin usłyszał zarzuty*, LM.PL 5.02.2024. Pobrane z: https://www.lm.pl/aktualnosci/skladal-propozycje-seksualne-12-latce-koninianin-uslyszal-zarzuty (10.03.2025).

Brown, R., Oldenburg, E., Cole., J. (2018). *Project VIC. Helping to Identify and Rescue Children from Sexual Exploitation*, Police Chief Online. Pobrane z: https://www.policechiefmagazine.org/project-vic (10.03.2025).

Chmielewska, J. (2017). *internet złych rzeczy* [zachowano oryginalną pisownię tytułu].

CLKP. (2018a). *Stanowisko dostępowe do bazy ICSE (Interpol) w pracowni informatyki śledczej CLKP*. Pobrane z: https://clkp.policja.pl/clk/informatyka-sledcza-w-c/miedzynarodowa-wymiana/158734,Stanowisko-dostepowe-do-bazy-ICSE-Interpol-w-pracowni-informatyki-sledczej-CLKP.html (10.03.2025).

CLKP. (2018b). *Projekty CLKP z zakresu informatyki śledczej (2017)*. Pobrane z: https://clkp.policja.pl/clk/informatyka-sledcza-w-c/badania-i-rozwoj-p/153242,Projekty-CLKP-z-zakresu-informatyki-sledczej-2017.html (10.03.2025).

CORDIS – EU (2024). Pobrane z: https://cordis.europa.eu/article/id/450545-enhancing-law-enforcement-s-ability-to-fight-online-child-sexual-abuse (10.03.2025).

Crown Prosecution Service (2024). Pobrane z: *Indecent and Prohibited Images of Children*. https://www.cps.gov.uk/legal-guidance/indecent-and-prohibited-images-children (10.03.2025).

CYACOMB (2025). *Combatting online child sexual abuse while protecting privacy*. Pobrane z: https://www.cyacomb.com/cyacomb-safety-whitepaper (10.03.2025).

Cyberpedofilia, cyberprostytucja, grooming. Przemoc seksualna wobec dzieci w Internecie. *Uzależnienia Behawioralne* (2025). Pobrane z: https://uzaleznieniabehawioralne.pl/siecioholizm/poradnik-rodzica-siecioholizm/cyberpedofilia-cyberprostytucja-grooming-przemoc-seksualna-wobec-dzieci-w-internecie/ (10.03.2025).

Cybulka, J. (2004). OWL – język definiowania ontologii w semantycznej sieci WWW. *Pro Dialog* 18. Pobrane z: https://users.man.poznan.pl/jolac/OWL.pdf (10.03.2025).

Dąbrowska, I. (2020). Deepfake – nowy wymiar internetowej manipulacji. *Zarządzanie mediami*, t. 8(2), s. 89–101.

Dyżurnet.,pl (2024). Pobrane z: https://dyzurnet.pl/uploads/2024/02/Ulotka_zglos-na-policje.pdf (10.03.2025).

Dziergawka, A. (2024). Wtórna wiktymizacja ofiar przestępstw seksualnych – aspekty normatywne i praktyczne. *Prawo w Działaniu. Sprawy Karne* 57 (s. 164–188). Pobrane z: https://pwd.iws.gov.pl/wp-content/uploads/2024/05/57_Prawo-w-Dzialaniu_PK_08.pdf (10.03.2025).

ECPAT (2025). *Age of Consent*. Pobrane z: https://ecpat.org/our-impact/?i=age-of-consent#map (10.03.2025).

EU Commission Founding (2025). Pobrane z: https://ec.europa.eu/info/funding-tenders/opportunities/portal/screen/opportunities/projects-details/31077817/101038713/ISFP?order=DESC&pageNumber=1&pageSize=50&sortBy=title&keywords=Aviator&isExactMatch=true (10.03.2025).

Finkelhor, D., Turner, H., Colburn, D., Mitchell, K., Mathews, B. (2023). Child sexual abuse images and youth produced images. The varieties of Image-based Sexual Exploitation and Abuse of Children 143(106269). *Child Abuse & Neglect* 143. https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2023.106269

Flis-Świeczkowska, M. (2023). Model interdyscyplinarnej pomocy dzieciom pokrzywdzonym przestępstwem na przykładzie Centrum Pomocy Dzieciom. *Dziecko Krzywdzone. Teoria, badania, praktyka* 22(2), 103–132.

Forsyth, D. (2021). *Apple's CSAM detection technology*. Pobrane z: https://www.apple.com/child-safety/pdf/Technical_Assessment_of_CSAM_Detection_David_Forsyth.pdf (10.03.2025).

Gannon, C. (2020). *It takes a NETWORK to defeat a NETWORK*. Pobrane z: https://www.linkedin.com/pulse/takes-network-defeat-colm-gannon- (10.03.2025).

Gazeta.pl (2022). *Andrzej Duda proponuje fundamentalne zmiany w ustawie o komisji ds. pedofilii*. Pobrane z: https://wiadomosci.gazeta.pl/wiadomosci/7,114883,28723434,andrzej-duda-proponuje-fundamentalne-zmiany-w-ustawie-o-komisji.html (10.03.2025).

Gillespie, A.A. (2012). *Child pornography. Law and policy.* Routledge-Cavendish.

GO FAIR (2025). Pobrane z: https://www.go-fair.org/go-fair-initiative (10.03.2025).

Gościńska, J. (2024). *CBZC zatrzymało ponad 60 cyberpedofilów*, Security Magazine. Pobrane z: https://www.securitymagazine.pl/pl/a/cbzc-zatrzymalo-ponad-60-cyberpedofilow (10.03.2025).

GOV.PL (2024). *Prezydencja w radzie UE*. Pobrane z: https://www.gov.pl/web/rozwoj-technologia/prezydencja-w-radzie-ue (10.03.2025).

GOV.UK (2024). *Guidance. Child abuse image database (CAID)*. Pobrane z: https://www.gov.uk/government/publications/child-abuse-image-database/child-abuse-image-database-caid-privacy-notice (10.03.2025).

Google.com (2019). *Raport przejrzystości Google.com – usuwanie treści w związku z naruszeniem praw autorskich*. Pobrane z: https://transparencyreport.google.com/copyright/explore?copyright_data_exploration=q:;ce:domain;size:10;p:Mjo6MTA6MDoxMA&lu=copyright_data_exploration (10.03.2025).

GRACE (2025). Pobrane z: https://www.grace-fct.eu (10.03.2025).

Hussyfan, https://www.urbandictionary.com/define.php?term=hussyfan (26.12.2019).

Grzelak, W. (2013). Ontologia – próba usystematyzowania pojęć. *Informatyka ekonomiczna* 4(30). Pobrane z: https://www.dbc.wroc.pl/Content/25005/Grzelak_Ontologia_Proba_Usystematyzowania_Pojec.pdf (10.03.2025).

ICMEC (2023). Pobrane z: https://cdn.icmec.org/wp-content/uploads/2023/10/*CSAEM*-Model-Legislation_10th-Ed-Oct-2023.pdf (10.03.2025).

ICMEC (2025). Pobrane z: https://icmec.org.au/ (10.03.2025).

INHOPE (2022) *Annual Report 2022*. Pobrane z: https://inhope.org/media/pages/articles/annual-reports/c8c4d248c4-1696434976/inhope-annual-report-2022.pdf (10.03.2025).

INHOPE (2023a). *Annual Report 2023*. Pobrane z: https://inhope.org/media/pages/articles/annual-reports/6a4f5f6bd2-1710410986/inhope-annual-report-2023.pdf (10.03.2025).

INHOPE (2023b). Pobrane z: https://www.inhope.org/EN/articles/what-is-the-universal-classification-schema (10.03.2025).

INHOPE (2024a). Pobrane z: https://www.youtube.com/watch?v=L22Zulddlic&t=5s.

INHOPE (2024b). Pobrane z: https://www.inhope.org/EN/articles/inhope-global-*CSAEM*-legislative-overview-2024.

INHOPE (2024b). INHOPE Global *CSAM* Legislative Overview 2024. Pobrane z: https://www.inhope.org/EN/articles/inhope-global-*CSAM*-legislative-overview-2024 (10.03.2025).

INHOPE (2025b). Pobrane z: https://www.inhope.org/EN/articles/what-is-aviator (10.03.2025).

INTERPOL (2022). Global Crime Trend Report. Pobrane z: https://www.interpol.int/content/download/18350/file/Global%20Crime%20Trend%20Summary%20Report%20EN.pdf (10.03.2025).

INTERPOL (2023). Pobrane z: https://www.interpol.int/How-we-work/Criminal-intelligence-analysis/Our-analysis-reports (10.03.2025).

INTERPOL (2024). Pobrane z: https://www.interpol.int/Crimes/Crimes-against-children/International-Child-Sexual-Exploitation-database (10.03.2025).

INTERPOL (2025). Pobrane z: https://www.interpol.int/Crimes/Crimes-against-children/Blocking-and-categorizing-content (10.03.2025).

IWF (2022a). *Annual Report. Behind The Screens*. Pobrane z: https://annualreport2022.iwf.org.uk/wp-content/uploads/2023/04/IWF-Annual-Report-2022_FINAL.pdf (10.03.2025).

IWF (2022b). *End-to-end encryption and keeping your child safe online. A guide for parents and carers*. Pobrane z: https://www.iwf.org.uk/media/pfzhjbtc/e2ee-parent-guide.pdf (10.03.2025).

IWF (2023a). *Annual Report 2023. Trends and data*. Pobrane z: https://www.iwf.org.uk/annual-report-2023/trends-and-data (10.03.2025).

IWF (2023b). *„It's normal these days". Self-generated child sexual abuse fieldwork findings report*. Pobrane z: https://www.iwf.org.uk/about-us/our-campAIGns/self-generated-child-sexual-abuse-fieldwork-findings-report/ (10.03.2025).

IWF (2025). *Intelligrade*. Pobrane z: https://www.iwf.org.uk/our-technology/intelligrade (10.03.2025).

Kemal, K.A. (2019). *Framework for a single global repository of child abuse materials*. Pobrane z: https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/1758-5899.12739 (10.03.2025).

KGP (2025). *Projekty Komendy Głównej Policji zgłoszone do realizacji w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego na lata 2014–2020*. Pobrane z: https://policja.pl/pol/kgp/biuro-finansow/fundusze-pomocowe/144696,Fundusz-Bezpieczenstwa-Wewnetrznego-2014-2020.html (10.03.2025).

Kluza, J. (2023). Znamię „małoletniości" w kontekście czynów zabronionych z art. 202 § 4a i 4b kk a regulacje prawa międzynarodowego. *Przegląd Legislacyjny* 2, (s. 134–154). Pobrane z: https://przegladlegislacyjny.gov.pl/wp-content/uploads/2023/06/PL_02_2023-5.pdf (10.03.2025).

Kobyliński, A. (2018). Pedofilia we Włoszech. Skala problemu, aspekty etyczne i ochrona nieletnich. *Studia Ecologiae et Bioethicae* 16(1), (s. 37–58). Pobrane z: https://www.researchgate.net/publication/340237617_Pedofilia_we_Wloszech_skala_problemu_aspekty_etyczne_i_ochrona_nieletnich (10.03.2025).

Konwencja o prawach dziecka (1989). Traktat nr 27531. *Seria Traktatów Narodów Zjednoczonych*, 1577, s. 3–178. Pobrane z: https://treaties.un.org/doc/Treaties/1990/09/19900902%2003-14%20AM/Ch_IV_11p.pdf (10.03.2025).

Król, K. (2020). Evolution of online mapping: from Web 1.0 to Web 6.0. *Geomatics Landmanagement and Landscape* 1(1), 33–51.

Krać-Batyra, A., Sidor, T., Dejko, P. (2023). W poszukiwaniu nielegalnych treści pornograficznych – zakres badań informatycznych i antropologicznych. W: D. Wilk (red.). *Kryminalistyka w zmieniającym się świecie* (s. 233–246). FNCE.

Kudyba, K. (2015). *Cyberprzestępstwa seksualne na szkodę małoletniego w polskim i amerykańskim porządku prawnym*, Biuro Rzecznika Praw Dziecka. Pobrane z: https://brpd.gov.pl/sites/default/files/cyberprzestepstwa_seksualne_k.kudyba.pdf (10.03.2025).

Kulesza, C. (2024). *Prawa dziecka pokrzywdzonego przestępstwem w polskim systemie wymiaru sprawiedliwości w świetle standardów europejskich*. Wolters Kluwer.

Lehmann R.J.B., Blokland, A., Schmidt, A.F., Gnielka, F.M., Gannon, S.H.C., Daser, A., Staciwa, K., de Boer, M., Reichel R. (2025). Polling Pedophilic Preferences: Analyzing Responses to User-Generated Member Polls on a Darknet Child Sexual Abuse Forum. *Deviant Behavior*, 1–22. DOI: 10.1080/01639625.2025.2453813

Lewandowski, M. (2023). *Gdy znani youtuberzy domagają się pikantnych fotek od swoich trzynastoletnich fanek. Czym jest grooming i jak bardzo jest nielegalny?*, bezprawnik.pl 26.09.2023. Pobrane z: https://bezprawnik.pl/czym-jest-grooming (10.03.2025).

Magnien, C., Latapy, M., Guillaume, J-L., Le Grand, B. (2006). *First Report on Paedophile Keywords Observed in eDonkey*. Pobrane z: https://antipaedo.lip6.fr/T12/keywords_cnrs.pdf (10.03.2025).

Martin, E.J. (1995). Incest/child sexual abuse. Historical perspectives. *Journal of Holistic Nursing* 13(1), (s. 7–18). https://doi.org/10.1177/089801019501300103

Miller, S., Moses, E.M. (2023). *Journey Through the Evolution of the Web: From Web 1.0 to Web 6.0 and Beyond.* Pobrane z: https://medium.com/@efficio/journey-through-the-evolution-of-the-web-from-web-1-0-to-web-6-0-and-beyond-7d87661ddf2a (10.03.2025).

Minnaar, A. (2024). *An examination of early international and national efforts to combat online child pornography and child sexual exploitation and abuse material on the Internet*. Pobrane z: https://www.researchgate.net/publication/379311104_An_examination_of_early_international_and_national_efforts_to_combat_online_child_pornography_and_child_sexual_exploitation_and_abuse_material_on_the_Internet (10.03.2025).

NASK (2024). *Polish Large Language Model (PLLuM) Innowacyjny duży polski model językowy dla sektora publicznego i prywatnego*. Pobrane z: https://science.nask.pl/research-areas/projects/7573 (10.03.2025).

NCMEC (2021). *CyberTipline Reports by Country 2021*. Pobrane z: https://www.missingkids.org/content/dam/missingkids/pdfs/2021-reports-by-country.pdf (10.03.2025).

NCMEC (2022). *CyberTipline Reports by Country 2022*. Pobrane z: https://www.missingkids.org/content/dam/missingkids/pdfs/2022-reports-by-country.pdf (10.03.2025).

NCMEC (2023). *CyberTipline Reports by Country 2023*. Pobrane z: https://www.missingkids.org/content/dam/missingkids/pdfs/2023-reports-by-country.pdf (10.03.2025).

NOMINET (2025). *New tech enables thousands of additional child victims to be counted in sexual abuse images for the first time*. Pobrane z: https://www.nominet.uk/new-tech-enables-thousands-of-additional-child-victims-to-be-counted-in-sexual-abuse-images-for-the-first-time (10.03.2025).

NSPCC (2021). *End-To-End Encryption. Understanding the impacts for child safety online*. Pobrane z: https://www.nspcc.org.uk/globalassets/documents/news/e2ee-pac-report-end-to-end-encryption.pdf (10.03.2025).

Ociepa, K., Flis, Ł., Wróbel, K. Gwoździej, A., Kinas, R. (2024). Bielik 7B v0.1: A Polish Language Model. Development, Insights, and Evaluation, arXiv:2410.18565, Pobrane z: https://arxiv.org/html/2410.18565v1(10.03.2025).

Omnesmag.com (2024). *Stowarzyszenie „Meter" publikuje raport na temat wykorzystywania dzieci w 2023 r.* Pobrane z: https://www.omnesmag.com/pl/aktualnosci/raport-dotyczacy-licznikow-stowarzyszen-2023/ (10.03.2025).

Onet.pl (2024). *Włoski „łowca" pedofilów. Musimy bardziej chronić dzieci*. Pobrane z: https://www.onet.pl/informacje/kai/wloski-lowca-pedofilow-musimy-bardziej-chronic-dzieci/bhdfgzy,30bc1058 (10.03.2025).

PKDP (2021). *Pierwszy raport Państwowej Komisji do spraw wyjaśniania przypadków czynności skierowanych przeciwko wolności seksualnej i obyczajności wobec małoletniego poniżej lat 15*. Pobrane z: https://pkdp.gov.pl/wp-content/uploads/2021/08/Raport_PKDP.pdf (10.03.2025).

Policja 997 (2017). Miliony z UE dla Policji 11/152 (s. 15). Pobrane z: https://gazeta.policja.pl/download/7/262202/Nr152listopad2017.pdf (10.03.2025).

PLLUM.PL (2025). *Strona projektu*. Pobrane z: https://pllum.org.pl (10.03.2025).

RP.PL (2025). *Na celowniku cyberbiura są głównie oszuści, rzadziej hakerzy*. Pobrane z: https://www.rp.pl/przestepczosc/art41783651-na-celowniku-cyberbiura-sa-glownie-oszusci-rzadziej-hakerzy (10.03.2025).

Quayle, E., Jonsson, L.S., Cooper, K., Mbe J.T. (2018). Children in Identified Sexual Images – Who Are they? Self- and Non-Self-Taken Images in the International Child Sexual Exploitation Image Database 2006–2015. Children in identified sexual images. *Child Abuse Review* 27(1). https://doi.org/10.1002/car.2507.

Ramaswamy, S., Devgun, M., Seshadri, S.P., Bunders-Aelen, J.F. (2023). Balancing the law with children's rights to participation and decision-making: Practice guidelines for mandatory reporting processes in child sexual abuse. *Asian Journal of Psychiatry* 81(103464). https://doi.org/10.1016/j.ajp.2023.103464

Sarowski, Ł. (2017). Od Internetu Web 1.0 do Internetu Web 4.0 – ewolucja form przestrzeni komunikacyjnych w globalnej sieci. *Rozprawy Społeczne* 11(1), 32–39. https://doi.org/10.29316/rs.2017.4

Shavers, B. (2022). *X-Ways Forensics. Practitioner's Guide*, wyd. 2. Independent Publishing.

Sparrman, A. (2019). *Children, Sexuality and Visual Culture. Enacting the Paedophilic Gaze*. Palgrave Macmillan.

Stella Polaris Knowledge Center (2024). *Image and video detection/classification*, https://stellapolaris.childhood.se/digital-tools-combating-child-sexual-abuse/image-and-video-detectionclassification (10.03.2025).

Szczęsna, K. (2024). *Explainable AI (XAI) – klucz do zrozumienia sztucznej inteligencji*. Pobrane z: https://www.kasiaszczesna.pl/post/explainable-ai-xai---klucz-do-zrozumienia-sztucznej-inteligencji (10.03.2025).

Tech Against Terrorism (2021). *Terrorist use of E2EE. State of play, misconceptions, and mitigation strategies*. Pobrane z: https://www.techagainstterrorism.org/hubfs/TAT-Terrorist-use-of-E2EE-and-mitigation-strategies-report-.pdf (10.03.2025).

TechCoalition (2025). *An Update on Voluntary Detection of CSAM*. Pobrane z: https://www.technologycoalition.org/knowledge-hub/update-on-voluntary-detection-of-*CSAM* (10.03.2025).

THORN (2020). *Self-Generated Child Sexual Abuse Material. Attitudes and Experiences*. Pobrane z: https://info.thorn.org/hubfs/Research/08112020_SG-*CSAEM*_AttitudesExperiences-Report_2019.pdf (10.03.2025).

THORN (2023). *How Hashing and Matching Can Help Prevent Revictimization*. Pobrane z: https://www.thorn.org/blog/hashing-detect-child-sex-abuse-imagery (10.03.2025).

Tomaszewski, M. (2011). *Rozwój globalnej sieci komputerowej w kierunku WEB 3.0*. W: R. Knosala (red.), *Komputerowo Zintegrowane Zarządzanie* (s. 429–436). Pobrane z: https://www.researchgate.net/publication/228710922_Rozwoj_globalnej_sieci_komputerowej_w_kierunku_WEB_30 (10.03.2025).

Trocha, O., Horna-Cieślak, M., Masłowska, P. (2024). *Metodyka reprezentacji małoletniego pokrzywdzonego w sprawach przestępstw seksualnych*. Wolters Kluwer.

Truskolaska, E.M. (2021). Grooming, czyli uwodzenie małoletnich przez Internet – aspekty kryminologiczne oraz prawne. *Prawo w Działaniu. Sprawy Karne* 47, 72–81. Pobrane z: https://pwd.iws.gov.pl/wp-content/uploads/2021/11/Emilia-Truskolaska.pdf (10.03.2025).

UNICEF (2024). *Child Marriage*. Pobrane z: https://data.unicef.org/topic/child-protection/child-marriage/#resources (10.03.2025).

Vaticannews.va (2024). *Raport organizacji Meter wskazuje na wzrost pedopornografii w Internecie*. Pobrane z: https://www.vaticannews.va/pl/swiat/news/2024-03/raport-organizacji-meter-wskazuje-na-wzrost-pedopornografii-w-in.html (10.03.2025).

Vehovar, V., Ziberna, A., Kovacic, M., Mrvar, A., Dousak, M. (2010). *An Empirical Investigation of Paedophile Keywords in eDonkey P2P Network*. Pobrane z: https://www.researchgate.net/publication/266176368_An_Empirical_Investigation_of_Paedophile_Keywords_in_eDonkey_P2P_Network (10.03.2025).

W3C (2012). *OWL*. Pobrane z: https://www.w3.org/OWL/ (10.03.2025).

W3C (2025). Pobrane z: https://www.w3.org (10.03.2025).

Wytyczne dotyczące terminologii w dziedzinie ochrony dzieci przed wyzyskiwaniem seksualnym i wykorzystywaniem seksualnym przyjęte przez Międzyagencyjną Grupę Roboczą powołaną przez ECPAT w Luksemburgu 28 stycznia 2016 r.

Wirtualnemedia.pl (2019). *Chomikuj.pl przez trzy lata stracił połowę użytkowników, nie współpracuje już z Interią*, https://www.wirtualnemedia.pl/artykul/chomikuj-pl-przez-trzy-lata-stracil-polowe-uzytkownikow-nie-wspolpracuje-juz-z-interia (10.03.2025).

An interdisciplinary look at the issue of communication in cyberspace, including the issue of creating and exchanging content presenting child sexual abuse. Analysis of the language and metalanguage describing the content of CSAEM

Violence against children, including sexual abuse, is a complex social problem that requires taking into account linguistic, communication and technological aspects. In the digital age, when children are increasingly active online, understanding the methods of communication and the language associated with content defined in the Polish Penal Code as child pornography is crucial for their effective protection.

In this article, we will discuss the issue of naming content presenting child sexual abuse in Poland and around the world, including euphemisms and jargon used by criminals, and their impact on the identification and prosecution of crimes. We will draw attention to the need to standardize terminology, which would facilitate communication between law enforcement agencies, non-governmental organizations and society.

We will present the issue of classifying pornographic content involving minors, taking into account the categories of sexual crimes that can be reported in the modern legal system. We will indicate the appropriate institutions competent to receive reports of such crimes and characterize the legal categories to which they are classified.

Internet users communicate with each other using specific shortcuts, codes, instant messengers and encrypted applications, which makes it difficult to monitor their activity and, consequently, for parents or institutions responsible for this purpose to respond to various types of threats. Most often, communication (text or audiovisual) in commonly available applications is encrypted at the level of data transmission over the network. This makes it impossible to protect minor Internet users. They are left alone with the cybercriminal, who - if undetected in due time - may seek to meet in the real world and thus become a contact criminal (see art. 197–200 of the Criminal Code).

In this article, we will also discuss keywords that should be paid attention to when monitoring a child's activity on the Internet, which we find during the analysis of evidence in criminal cases. We will pay attention to raising parents' awareness of protecting children's privacy and avoiding publishing their image on the network, which may lead to the use of such photos by people with disturbed sexual preferences, also in the field of processing and generating content using artificial intelligence.

The article highlights the importance of an interdisciplinary approach to the problem of violence against children in the digital era, combining knowledge from the fields of linguistics, anthropology, law, information technologies and computer forensics.

KEYWORDS

MINOR, CHILD, CYBERCRIME, CSAEM, METALANGUAGE

Cytowanie:

Krać-Batyra, A., Oberszt, P., Sidor T. (2025). Interdyscyplinarne spojrzenie na problematykę komunikacji dzieci w cyberprzestrzeni z uwzględnieniem zagadnienia wytwarzania i wymiany nielegalnych treści przedstawiających osoby małoletnie. *Dziecko Krzywdzone. Teoria, badania, praktyka*, 24(1), 59–102.

Fundusz Sprawiedliwości

Ministerstwo Sprawiedliwości

Sfinansowano ze środków Funduszu Sprawiedliwości, którego dysponentem jest Minister Sprawiedliwości

Aneks. Słowniczek terminów związanych z dystrybucją i wyszukiwaniem treści CSAM

7yo, 8yo, 9yo, 10yo – zwroty anglojęzyczne, których składową jest *yo* (ang. *years old*), oznaczające wiek dziecka występującego w treściach *CSAEM*. Są one często używane w nazwach plików, np. *7yo_girl_playing.jpg*, *10yo_boy_innocent_pose.mp4*;

babyj – anglojęzyczny zwrot (ang. *baby* – niemowlę, małe dziecko oraz ang. *j*, które może być odniesieniem do ang. *jailbait* – nieletni, którzy wyglądają na starszych) używany zamiennie z *lolita*;

bibcam – anglojęzyczny termin (ang. *bib* – śliniak dla niemowląt oraz ang. *cam* – skrót od kamera/aparat), który odnosi się do nagrywania niemowląt lub małych dzieci. Używane w nazwach plików lub wyszukiwaniach związanych z treściami przedstawiającymi niemowlęta;

boylover – anglojęzyczne określenie (ang. *boy* – chłopiec oraz ang. *lover* – kochanek) używane analogicznie do *childlover*, ale w odniesieniu do chłopców. Oznacza osobę odczuwającą pociąg seksualny do małoletnich płci męskiej. Używane jako eufemizm dla treści *CSAEM* zawierających wizerunki chłopców;

childfuck – bardzo wulgarny anglojęzyczny zwrot (ang. *child* – dziecko oraz ang. *fuck* – pieprzyć) odnoszący się do seksualnego wykorzystywania dzieci. Używane w nazwach plików lub wyszukiwaniach związanych z drastycznymi treściami *CSAEM*. Przykładowo: *childfuck_10yo_girl.mp4*;

childfugga – to zwrot anglojęzyczny (ang. *child* – dziecko, ang. *fugga* – obraźliwe określenie pochodzące od angielskiego słowa *fucker* – wulgarnego określenia osoby uprawiającej seks), używany w środowiskach związanych z dystrybucją i wyszukiwaniem treści *CSAEM*. W kontekście przestępczości seksualnej na szkodę dzieci używane jako synonim osoby wykorzystującej seksualnie dzieci. Dystrybutorzy nielegalnych treści używają tego słowa w nazwach plików, aby przyciągnąć uwagę innych użytkowników. Przykłady nazw plików: *childfugga_young_girls_10yo.mp4*, *childfugga_little_boy_innocent_pose.jpg*. Może również pojawiać się w dyskusjach na forach związanych z *CSAEM*, gdzie użytkownicy wymieniają się informacjami na temat dostępnych treści lub metod unikania wykrycia przez organy ścigania;

childlover – anglojęzyczny termin (ang. *child* oraz ang. *lover* – kochanek, miłośnik) używany w środowiskach przestępczych związanych z dystrybucją i wyszukiwaniem treści *CSAEM*. W kontekście przestępczości seksualnej wobec dzieci określenie *childlover* jest stosowane jako eufemizm lub słowo kluczowe do opisywania osób, które odczuwają pociąg seksualny do dzieci. Terminem tym

często posługują się sprawcy, aby złagodzić lub zamaskować prawdziwą naturę swoich działań, przedstawiając je jako „miłość" do dzieci zamiast jako przestępstwo;

childsex – samoeksplicytny anglojęzyczny termin, który odnosi się do treści przedstawiających seksualne wykorzystywanie dzieci. Używane w nazwach plików lub wyszukiwaniach związanych z *CSAEM*;

cp – anglojęzyczny skrót od wyrażenia *child pornography*, który w kontekście przemocy seksualnej wobec dzieci jest używany jako określenie dla *CSAEM* w środowiskach przestępczych związanych z dystrybucją i wyszukiwaniem treści. Przykładowo: *cp_innocent_pose.jpg*;

daughter – anglojęzyczne określenie (tłumaczone na język polski jako *córka*) używane w kontekście kazirodztwa (ang. *incest*) i opisywania treści przedstawiających relacje seksualne między rodzicami a dziećmi. Przykładowo: *daughter_father_incest.mp4*;

hussyfan – termin używany głównie w sieciach P2P w kontekście *CSAEM*, chociaż według niektórych źródeł słowo to może być również używane przez dzieci poszukujące zdjęć rówieśników. Inne wersje tego słowa to *hussyfun*, *hussyfa*. Jeden z wielu synonimów określeń *pthc* lub *R@ygold*;

kdquality – anglojęzyczny zwrot (skrót od słów *kiddy quality porn*) odnoszący się do wysokiej jakości materiałów przedstawiających seksualne wykorzystywanie dzieci, używany w środowiskach związanych z dystrybucją i wyszukiwaniem treści *CSAEM*. Termin ten jest często stosowany jako słowo klucz w wyszukiwaniach, aby uniknąć wykrycia przez systemy filtrujące i organy ścigania. Dodatkowo *kdquality* jest kojarzony z tzw. *spamless cp search*, czyli wyszukiwaniem treści *CSAEM* bez generowania podejrzanych zapytań, które mogłyby zwrócić uwagę organów ścigania;

kiddie – to potoczne określenie pochodzące od angielskiego słowa *kid* (dziecko). W zależności od kontekstu *kiddie* może mieć zarówno neutralne, jak i wiktymizujące znaczenie. W środowiskach związanych z przestępczością seksualną wobec dzieci termin ten jest często używany jako słowo do opisywania i wyszukiwania treści *CSAEM*. Jednocześnie, w szerszym kontekście internetowym, *kiddie* może odnosić się do młodych użytkowników, którzy zachowują się w sposób niedojrzały lub irytujący;

kidzilla – synonim terminu *pthc*, często używany w sieciach peer-to-peer (P2P) do opisywania treści *CSAEM*. Słowo to jest specyficzne dla środowisk przestępczych i rzadko pojawia się w innych kontekstach;

kinderficker – określenie używane zarówno w języku potocznym, jak i w środowiskach przestępczych związanych z dystrybucją i wyszukiwaniem treści *CSAEM*. Pochodzi z języka niemieckiego i jest połączeniem dwóch słów: *die Kinder* (dzieci) oraz *der Ficker* (od czasownika *ficken*, który w języku niemieckim jest wulgarnym określeniem stosunku seksualnego). Dosłownie można je przetłumaczyć jako „ten, kto uprawia seks z dziećmi", co w języku angielskim odpowiada terminowi *child molester* (osoba molestująca dzieci) (Vehovar, Žiberna, Kova, Mrvar, Doušak, 2006, s. 13–14). Osoby dystrybuujące nielegalne treści używają tego określenia w nazwach plików, aby przyciągnąć uwagę innych użytkowników zainteresowanych takimi materiałami – np. *kinderficker_little_boy_innocent_pose.jpg*. Na forach internetowych i w sieciach P2P słowo to może pojawiać się w dyskusjach związanych z *CSAEM*, gdzie użytkownicy wymieniają się informacjami na temat dostępnych treści lub metod unikania wykrycia przez organy ścigania. W języku potocznym słowo *kinderficker* jest używane jako obraźliwe określenie osoby oskarżonej lub skazanej za przestępstwa seksualne wobec dzieci. Może być również używane w kontekście wyrażania oburzenia lub gniewu wobec takich przestępstw. W Niemczech, podobnie jak w wielu innych krajach, przestępstwa seksualne wobec dzieci są surowo karane. Słowo *kinderficker* często pojawia się w mediach i debatach publicznych, aby podkreślić wagę problemu i potępić sprawców. Jednocześnie, ze względu na swój wulgarny charakter, jest uważane za wyjątkowo obraźliwe i nie jest używane w oficjalnym dyskursie prawnym czy policyjnym;

lolita – termin pochodzący od tytułu powieści Vladimira Nabokova, który w kontekście *CSAEM* odnosi się do młodych dziewcząt zachowujących się w sposób kokieteryjny lub prowokujący. Słowo to jest szeroko używane w nazwach plików, np. *lolitasex_12yo.jpg* oraz w wyszukiwaniach, często w połączeniu z innymi słowami lub takimi oznaczeniami, jak *lolitaguy*, *eurololita*, *lolly* czy *lolita2*;

nymphet (liczba mnoga nimphets) – pochodzi od angielskiego słowa *nymphet* (nimfa), który z kolei wywodzi się z mitologii greckiej. Nimfy były boginkami przyrody, często przedstawianymi jako młode i piękne dziewczęta. Współcześnie termin *nymphet* został spopularyzowany przez literaturę, a zwłaszcza przez powieść Vladimira Nabokova *Lolita* (1955), w której główny bohater, Humbert, używa tego słowa do opisania młodych dziewcząt budzących w nim pożądanie. W kontekście przestępczości seksualnej wobec dzieci *nymphets* stało się słowem używanym do opisywania i wyszukiwania treści przedstawiających seksualizację nieletnich dziewcząt. Przykład nazwy pliku: *nymphets_innocent_pose.jpg*;

opva – anglojęzyczny akronim (ang. *onion pedo video archive*), który odnosi się do treści *CSAEM* dostępnych w sieci Tor (tzw. cebulowej). Przykład nazwy pliku: *opva_young_girls_12yo.mp4*;

pedo – skrót od słowa ang. *pedophilia*, bardzo często używany jako jedno ze słów określających pliki z *CSAEM*. Statystyki (Magnien, Latapy, Guillaume, Le Grand, 2006) wskazują, że częstotliwość jego wykorzystania w nazwach plików jest duża, podobnie jak pełnego określenia „pedofilia" (ang. *pedophilia);*

pedoland – określenie anglojęzyczne (ang. *pedo* – pedofil oraz ang. *land* – kraj, ziemia) używane w środowiskach przestępczych związanych z dystrybucją i wyszukiwaniem treści *CSAEM* jako metafora lub słowo klucz do opisywania miejsca (np. platformy, fora internetowe, strony darknetowe lub społeczności), w którym gromadzą się osoby zainteresowane nielegalnymi treściami przedstawiającymi seksualne wykorzystywanie i wyzyskiwanie dzieci;

preteen (w skrócie: pt) – anglojęzyczne określenie dzieci w wieku przednastoletnim (zwykle 9–12 lat). Jest to jedno z częściej używanych słów w wyszukiwaniach związanych z *CSAEM*. Przykłady nazw plików: *preteen_girls_playing.mp4*, *preteenz_innocent_pose.jpg*;

pthc – akronim anglojęzyczny (ang. *pre-teen hardcore*), najczęściej pojawiający się w środowiskach związanych z *CSAEM*. Określa drastyczne treści pornograficzne z udziałem dzieci w wieku przedpokwitaniowym (zwykle 9–12 lat). Termin ten jest często używany w nazwach plików i katalogów, np. *pthc_young_girls_10yo.mp4*. Rozszerzone tłumaczenie na język polski można oddać jako „treści o charakterze drastycznym przedstawiające seksualne wykorzystywanie dzieci (przed okresem dojrzewania)";

ptsc – akronim anglojęzyczny (ang. *pre-teen softcore*) używany w środowiskach związanych z dystrybucją i wyszukiwaniem treści *CSAEM*. W przeciwieństwie do *pthc* opisuje materiały o charakterze *miękkim* (ang. *softcore*). Oznacza to, że treści te mogą nie zawierać bezpośrednich scen seksualnych, ale nadal są nielegalne i szkodliwe, ponieważ przedstawiają dzieci w kontekstach seksualizujących lub erotyzujących – np. w prowokujących pozach, w bieliźnie lub w seksualizujący je sposób. Przykłady nazw: *ptsc_young_girls_10yo_innocent_pose.jpg*, *ptsc_little_boy_swimming_trunks.mp4*. W środowiskach przestępczych *ptsc* jest często postrzegane jako *mniej szkodliwe* niż *pthc*;

qqaazz, aabbccddee, 001a, lso, 8929, 5927 – to przykłady wyrażeń, prefiksów lub sufiksów, których znaczenie ograniczone jest do wąskiego grona osób „wtajemniczonych". Nie niosą one żadnego znaczenia poza kontekstem *CSAEM* i są używane do ukrywania treści przed systemami filtrującymi i organami ścigania;

QWERTY – określenie kojarzone współcześnie z układem klawiatury komputerowej, (a opracowanym w XIX w. na potrzeby maszyny do pisania) oraz standardem dla większości urządzeń służących do wprowadzania tekstu. W kontekście przestępczości seksualnej wobec dzieci oraz dystrybucji nielegalnych treści *QWERTY* nabiera zupełnie innego znaczenia. W środowiskach związanych z *CSAEM QWERTY* funkcjonuje jako sekretny kod, który ma na celu ukrycie nielegalnych plików oraz zwiększenie skuteczności wyszukiwania takich materiałów. Przykład: *young_girl_QWERTY.mp4*, *anna_playing_QWERTY.avi*, *family_vacation_QWERTY.mp4*. Dzięki temu osoby szukające treści *CSAEM* mogą znaleźć więcej materiałów, ukrytych pod pozornie neutralnymi nazwami. Użycie tego zwrotu jako prefiksu lub sufiksu pozwala oszukać systemy filtrujące zawartość oraz organami ścigania;

raygold (inne wersje: r@ygold, r.ygold, ygold, yg) – termin często dodawany jako prefiks lub sufiks do nazw plików w celu oznaczenia zawartości *CSAEM* w nazwach plików wymienianych za pośrednictwem P2P. Zwrot nawiązuje do pseudonimu fikcyjnego przestępcy zajmującego się dystrybucją treści przedstawiających seksualne wykorzystywanie i eksploatację małoletnich. Przykład nazwy pliku: *raygold_young_girls_11yo.mp4*;

teensex – anglojęzyczny termin (ang. *teen* – nastolatek oraz ang. *sex* – seks) odnoszący się do treści CSAEM i używany w nazwach plików lub wyszukiwaniach związanych z treściami przedstawiającymi osoby w wieku nastoletnim;

underage – określenie anglojęzyczne (ang. *under* – poniżej oraz ang. *age* – wiek) używane do opisywania treści przedstawiających małoletnich;

zoophilia – określenie pochodzące z języka greckiego (gr. *zoo* – zwierzę, gr. *philia* – miłość lub pociąg), współcześnie używane do opisywania zaburzeń parafilnych, polegających na odczuwaniu pociągu seksualnego do zwierząt. W środowiskach związanych z dystrybucją nielegalnych treści termin ten może być również używany jako kodowe słowo do opisywania i wyszukiwania materiałów przedstawiających praktyki seksualne między ludźmi a zwierzętami. Słowo to również znajduje się na listach opisujących pliki zawierających *CSAEM*, często w połączeniu z udziałem zwierząt.